

پاکینِ انجیل چہ - مَرکاسئے - گَلما

مَرکاسئے انجیلئے پَجّار

اے کتابئے نبیسوؤک، مَرکاس، ایسا
مَسیہئے مرید شَمون پِترُسئے سنگت و چہ
بُنگیجی کلیسائے باورمندان یگے اَت.
کاسِدانی کارئے کتابا، لہتین جاگھا
مَرکاسئے نام اَتکگ کہ پِترُس و پولُسئے
سنگت اِنت. باور اِش اِنت، ہما وهدا کہ
مَرکاس، پِترُس و پولُسئے ہمراہیا رومئے
شہرا نندوؤک بوتگ، آیا پہ رومئے شہرئے
جَہمندین درکئومان اے کتاب نبشتگ.
لہتین زانتکارانی ہئیال ہمیش اِنت کہ
مَرکاسا، ایسائے بارئوا بازیں یادداشتے چہ
پِترُسا زرتگ.

چارینِ انجیلانی تھا، مَرکاسئے کتاب چہ

آ دگران گونڈتر انت. اے کتابا، ایسا
مسیہئے ھداوندى، چہ آییئے مؤجزہ و
ھئیران کنوکیں کاران پیش دارگ بیت.

مرکاسئے انجیلا، مردمانی دیما ایسائے
آیگ، جلیلئے دمگا آییئے تالیم و کار، دیم
پہ اورشلیما رئوگئے وھدا آییئے داتگین سر
و سوچ، اورشلیما آییئے گڈی روچانی
سرگوست، مرک و پدا زندگ بیگ نیسگ
بوتگ انت.

پاکشودوکیں یھائے کئو

(مَتّا ۱:۳-۱۲؛ لوقا ۱:۳-۱۸؛ یوھنا ۱:۱۹-۲۸)

① ایسا مسیہ، ھدائے چکئے وشین
مستاگئے بنگیج و شروھات.

② انچش کہ ایشیا نبیئے کتابا نبشته
انت:

» بچار، من وتی کاسدا چہ تئو پیسر
راہ دئیان«

« کہ آ، تئی راہا تچک و تئیار
کنت.»

« گیابانا، گسے گوانک جنت:» (۳)

« ھداوندئے راہا تئیار و»

« آییئے کشکا راست و تچک
بکنیت.»

(۴) پاکشودوکیں یھیا گیابانا زاهر بوت
و گوانکی جت: ”چہ وتی گناہان پشومان
بیئت، تئوبہ بکنیت و پاکشودی بکنیت کہ
بکشگ بیئت.“ (۵) مردم، چہ یھودیھئے
سجھین میئتگ و کلگان و چہ اورشلیمئے
شہرا آییئے کرا شتنت. وتی گناہش متنت
و یھیا یا اُردنئے کئورا پاکشودی دانتت. (۶)
یھیا یا چہ اُشرئے پٹان گوپتگین پوُشاک
گورا ات و پوُستین کمر بندے لانکا
بستگ آتی. آیی، مدگ و گیابانی بینگ

وارت. (۷) یھیا یا جار جت و گوشتی: ”چه
 من و رند، مردے کئیت که چه من باز
 زورمندتر انت و منا اے لاهکی هم نیست
 که کوندان بکیان و آییئے کئوشبندان
 ببو جان. (۸) من شمارا گوَن آپا پاکشودی
 دئیان، بله آ شمارا گوَن هُدائے پاکین روها
 پاکشودی دنت.“

ایسائے پاکشودی و چکاس

(مَتَا ۱۳:۳ — ۱۱:۴؛ لوقا ۲۱:۳ — ۲۲:۴؛ ۱۳-۱۰)

(۹) آ رُوچان، ایسا چه جلیئے دمگئے
 شهر ناسرِها آتک و اُردنئے کئورا یھیاے
 دستا پاکشودی دئیگ بوت. (۱۰) اَنچش که
 آ چه آپا در آیگا ات، دیستی که آسمانئے
 دپ پچ بوت و هُدائے پاکین روہ کپوتیئے
 دروشما آتک و آییئے سرا ایرِ نشت. (۱۱)
 چه آسمانا اے تئوار آتک: ”تئو منی
 دُوستین بچ اے و من چه تئو باز و ش و
 رزا آن.“

۱۲) هما وهدا پاڪين روها ايسا گيابانا

رئوان دات. ۱۳) آ، تان چل رڻڇا گيابانا
منت و شئيتان آيا باز چڪاسگا ات. اوڏا
جنگلي جانور هم ڳوڻ آيا هوڙ اتنت و
پريشتگان آيئ هزمت ڪرت.

چار ماهيگيرئ لوڻاينگ

(مٿا ۴: ۱۲-۲۲؛ لوقا ۴: ۱۴-۱۵؛ ۵: ۱-۱۱)

۱۴) چه يهيائ دزگير بئيجا رند، ايسا

جليلاشت و هڏائ بادشاهيئ وشين
مستاگئ جاري جت و ۱۵) گوشتي: ”وهد
اتڪگ و رستگ. هڏائ بادشاهي نزيڪ انت.
تئوبه بڪنيٽ و هڏائ وشين مستاگئ سرا
باور بڪنيٽ.“ ۱۶) ايسا، جليلئ

مزن گورمئ لمبا رئوگا ات كه دو ماهيگيري
ديست، شمون و آيئ برات انڌرياس، كه
په ماهيگيريا وتي دام و ماهوران گورما
چير گيجگا اتنت. ۱۷) ايسا ڳوڻ آيان
گوشت: ”بيايت، مني رندگيريا بڪنيٽ و

من شمارا آنچش کنان که ماهیگِ گرگئے
 بدلا، مردمانی دلا شکار بکنیت. “ (۱۸) آیان
 هما دمانا وتی دام یله دات و آییئے همراه
 بوتنت. (۱۹) ایسا که کمے دیما شت زبديئے
 چک، آکوب و آییئے برات یوهنایی
 دیستنت، که بوجیگا نشتگ آتنت و وتی
 ماهوران سراچگ و شر کنگا آتنت. (۲۰)
 آنچش که ایسایا آ دیستنت، گوانکی
 جتنت. آ دوینان، وتی پت زبدي گون
 کارندهان بوجیگا یله دات و ایسائے همراه
 بوتنت.

گنؤکیئے جنئے کَشگ

(لوکا ۴: ۳۱-۳۷)

(۲۱) ایسا و آییئے مرید کپرناهومئے
 شهر اشتنت. شبتئے روچا ایسا گنیسها
 شت و مردمی تالیم داتنت. (۲۲) مردم چه
 آییئے درس و سبگان هئیران آتنت، چیا که
 آیاا شریئتئے زانوگرانی پیما درس ندات،

گۆن واک و اِھتیارے تالیم دات. (۲۳) ھمے
 وھدا، گنيسَهئے تھایک مردیا کہ آيا جئے
 پر ات، کوگار کنانا گوشت: (۲۴) ”او ایسا
 ناسری! ترا گۆن ما چہ کار انت؟ آتکگے کہ
 مارا گار و تباہ بکنے؟ من زانان تئو کئے
 ائے، تئو ھدائے گچین کرتگین ھما پاکین
 ائے.“ (۲۵) ایسایا جن ھگل دات و گوشتی:
 ”وتی دپا بدار و اے مردا یلہ دئے.“ (۲۶)
 جئا آ مرد سک پرتک و ژامبلینت و کوگار
 کنان چہ آيا در آتک. (۲۷) مردمان پہ
 ھئیرانی وت مان و تا گوشت: ”اے چوئین
 ھبرے؟ گوشتے نوکین تالیمے، گۆن چشین
 واک و اِھتیارے کہ جئان ھم ھکم دنت و
 جن ھم آییئے ھبرا مئت.“ (۲۸) دیر
 نگوست کہ جلیئے سجھین کر و گوران،
 ایسایا نام در آورت.

ناذراھانی ذرھبکشی

(متا ۸: ۱۴-۱۷؛ لوقا ۴: ۳۸-۴۱)

(۲۹) ایسا، اُنچش کہ چہ گنيسہا در
 کيت، اکوب و يوهنائے همراهيا شمون و
 اندرياسے لوگا شت. (۳۰) اوڊا، شمونے
 وسِیگ تپیگ ات و نیادے سرا وپتگات.
 اُنچش کہ ایسا لوگا آتک، نادرهے هالیش
 دات، (۳۱) ایسا نزیگا شت، آیئے دستی
 گیت و پادی کرت. آیئے تپ کیت، آوش
 بوت و آیانی هزمت کنگا لگت.

(۳۲) بیگاها روئندا رند، مردمان وتی
 نادره کہ آیانی نیاما گنووک و جئی هم
 هست ات، ایسائے کرا آورتن. (۳۳) شهرے
 سجھین مردم، لوگے دیا مچ بوتنت. (۳۴)
 ایسایا بازیئے ذراہ کرت کہ ڈول ڈولین
 نادرهیان گپتگ اتنت و بازیئ گنوکانی
 جئی گشتنت، آییا جنّ پہ هبرا نه اشتنت،
 چیا کہ جنان آ پجاء اورت.

انجیلے وشین مستاکے جار

(لوکا ۴: ۴۲-۴۴)

۳۵) سَباها ماہلہ کہ اَنگت تہار اَت،

ایسا پاد اَتک، چہ لوگا در کپت، یک گستا و
پناہین جاگھیا شت و دواپی کرت۔ ۳۶)

شَمون و آییئے ہمراہ پہ ایسائے شوہازا در
کپتنت۔ ۳۷) وھدے ایسایش دیست، گوَن

آییا گوشتِش: ”سجھین مردم ترا شوہاز

کَنگا اَنت۔“ ۳۸) ایسایا گوشت: ”بیایت

دگہ نیَمگیا برئوین، دیم پہ کر و گورے
ہلک و ہنکینان، تانکہ من وشین مستاگا
برسینان، چیا کہ من پہ ہمے کارا اَتکگان۔“

۳۹) گزا، سجھین جلیلا تر و تابی کرت،
گنيسہانی تھا وشین مستاگئے جاری جت و
جینیانی جئی ہم گشت و در کرتنت۔

گریئے ذرہبکشی

(مَتّا ۸: ۱-۴؛ لوقا ۵: ۱۲-۱۶)

۴۰) یک مردے، کہ آییا سیہ گر اَت

ایسائے کرا اَتک، کونڈان کپت، دزبندی
کرت و گوشتی: ”اگن تئو بلوٹے، منا وش

و پَلگار کَرَت کُنئے۔“ (۴۱) ایسایا آیئے سرا
سک بَزگ بوت، دستی شہارت و آ مردی
دست پر مُشت و گوشتی: ”مَنْ لَوْثَان، و ش
و پَلگار بئے۔“ (۴۲) ہما دمانا آ مرد چہ
سَیہ گَرَّا ذراہ بوت۔ (۴۳) رُکست کنگئے
وہدا، ایسایا گَدَن کرت و گوشت: (۴۴)
”هَزَّار بئے۔ ہچکسا چہ اے ہبر و ہالا
سَہیگ مکن۔ بلہ برئو، و تا دینی پِیشوایا
پیش بدار و پہ وتی پاک و پَلگاریا، ہما
گُربانیگ کہ موسائے شَرِیتا نبیسگ بوتگ،
ہئیراتی بکن تانکہ پہ آیان گواہ و شاہدیے
بیت۔“ (۴۵) بلہ آ مرد کہ چہ اوڈا در کیت،
وتی ذرہبکشیئے ہبری ہر جاہ شنگ و
تالان کرت۔ اے سئوبا، نون ایسایا سرزاہرا،
ہچ شہریا شت نکرت، دشت و گیابان و
گستائین جاگهان تَرَت۔ بلہ انگت مردم چہ
ہر نیمگا آیئے کِرا آتکنت۔

لَنگ و مُنڈین مردیئے ذرہبکشی

(مَتَّا ۹: ۱-۸؛ لُوکا ۵: ۱۷-۲۶)

(۱) لہتین روچا و رند، ایسا پدا
 کپرناھوما آتک و اے ہبر شنگ و تالان
 بوت کہ آ لوگا انت۔ (۲) گڑا، ہمینکدر
 مردم آتک و مچ بوت کہ لوگئے دپا
 اوشتگئے جاگہ ہم نیست ات۔ ایسا ہدائے
 ہبران مہلوکا درس و سبک دئیگا ات۔ (۳)
 ہما دمانا، چار مردم یک لنگ و مندین
 مردے آییئے کرا آرگا ات، (۴) بلہ چہ
 مردمانی بازیں مچیا، مندش ایسائے نزیگا
 اورت نکرت۔ پمیشکا، لوگئے سرا سر
 کپنت، لوگئے سرش ٹنگ کرت و مندش
 گون نیادا، جہل ایر دات۔ (۵) ایسایا کہ
 آیانی ستک و باور دیست، گون لنگا
 گوشتی: ”او منی چک! تئی گناہ بکشگ
 بوتنت۔“ (۶) بلہ شریتئے لہتین زانوگر کہ
 او دا نشتگات، وتی دلا گوشتش: (۷) ”آ
 پہ چے چش گوشتیت؟ اے کپرے۔ ابید چہ
 ہدائے جندا، دگہ گس گناہان بکشت
 نکنت۔“

۸) هرچے که آيانی دلا آت، ايسایا هما

دمانا مارت و گوشتی: ”شما په چے وتی
دلا چشین هئیا ل کنیت. ۹) وت بگوشتی،

گوں اے لنگا کجام هبر آسانتر انت: ’تئی
گناه بکشگ بوتگ انت‘ یا: ’پاد آ، وتی

نیادان بزور و برئو؟ ۱۰) بله من پمیشکا

اے هبر کرت تان شما بزانی، من که
انسانے چک آن، منا اے دنیا یا گناهانی پهل
کنگے واک و اهتیار هست. “ پدا گوں آ لنگا

گوشتی: ۱۱) ”ترا گوشان، پاد آ، وتی

نیادان بزور و لوگا برئو. “ ۱۲) گڑا مرد

سجهینانی دیما پاد آتک، وتی نیادی زرتنت
و دنا شت. سجهین مردم هئیران بوتنت،
هدا اش ستا کرت و سارات و گوشتش: ”ما
چشین کار هچبر ندیستگ آت.“

لاویئے لوئاینگ

(مټا ۹: ۹-۱۳؛ لوکا ۵: ۲۷-۳۲)

۱۳) ایسا، پدا گورمے لمبا شت.

مردمانی مزنیں رُمبے آییئے کِرا آتک،
 ایسایا آ مردم تالیم دانتت. (۱۴) اَنچُش کہ
 ایسا راہا رٹوگا ات، ہَلپیئے چُک لاوی ای
 دیست کہ سُنک و مالیات گرگئے جاگھا
 نِشتگ ات. گُون آیا گوشتی: ”بیا، منی
 رَندگیریا بکن.“ آ پاد آتک و ایسائے ہمراہ
 بوت.

(۱۵) وھدے ایسا لاویئے لوگا پہ ورگا
 نِشتگ ات، دگہ بازیں سُنکی و مالیاتگیر و
 گنہکارین مردمے گُون ایسا و آییئے مریدان
 نان ورگا ات. چیا کہ بازیئے آییئے مَنوک
 ات. (۱۶) شَریتئے پَریسی زانوگران، وھدے
 ایسا گُون اے ڈٹولین مردمان یکجاہ ورگا
 دیست، گُون ایسائے مریدان گوشتش: ”آ
 چیا گُون سُنکی و گنہکاران هور نِشتگ و
 ورگا انت؟“ (۱۷) اے ہبرانی اشکنگا رَند،
 ایسایا گوشت: ”دراہ و سلامتین مردمان،
 داکتر پکار نہ انت، نادرہان داکتر پکار
 انت. من پہ پھریزکاران نیاتکگان،

گنہکارانی لوڻگ و گوانک جنگا آتکگان.“

روچگئے بارئوا

(مَتَا ۹: ۱۴-۱۷؛ لُوکا ۵: ۳۳-۳۹)

۱۸) يَهِيائے مريد و پَريسِي روچگ

آتنت. نون مردم ايسائے کِرا آتکنت و
جُسْتِش کرت: ”چيا يهيا و پَريسِياني مريد
روچگ دارنت، بله تئِي مريد روچگ
نبت؟“ ۱۹) ايسايا گوَن مِسايلِا پَسُو دات:

”سور و آروُسے مهمان، تان سالوَنک
نِشتگ، روچگ بوَت کنت؟ نه، تانکه
سالوَنک گوَن آيان گوَن اِنْت، روچگ نبت.
۲۰) بله آ روچ کئيت که سالوَنک چه آيان

جِتا کنگ بيت، گِرا آ روچگ دارنت. ۲۱)
هچگس چه نوکين گُديا چُنڈے ندرِيت و
کوَهنيَن پَشکا پِچ و پينگ نجت، چيا که
نوکين گُڈے پِچ نَز کئيت و کوَهنيَن پَشکا
گِيشتر دِريت. ۲۲) هچگس هم نوکين
شرابا، کوَهنيَن زِگان مان نکت، چيا که

نۆكۈن شراب، زِگَان تراكِينيت و دِرّيت. زِگ
و شراب، هر دو زئوال بنت. نۆكۈن شرابا،
نۆكۈن زِگَان مان كننت.

ايسا شَبْتئے واجه و واهند انت

(مَتَا ۱: ۱۲-۸؛ لوكا ۱: ۵-۶)

شَبْتئے رُوچيّا، ايسا چه گندمی
كِشارانی توكا گوزگا ات. آييئے مريدان راه
رئواجكا چه آكِشاران لهتئين هوشگ

سست. پَرِسيان گُون ايسايا گوشت:
”بچار، چيا تئیی مريد شَبْتئے رُوچا انچين
كار كننت كه رئا نه انت؟“ ايسايا

گوشت: ”زانا، شما نئوانتگ، وهده داوود
و آييئے همراه شديگ بوتنت و آيان چيزے
په ورگا نيست ات، گزا داوودا چه كرت؟

مستريِن دينی پيشوا آبياتارئے زمانگا،
داوود هُدائے پاكين لؤگا شت و وت گُون
همراهان هُدائے ناما هما هئيراتی و
پاكُونڈيِن نكش وارتنت كه، آبيد چه دينی

پیشوایان دگہ ہچکسا آیانی ورگئے ھک
 نیست ات۔“ (۲۷) پدا، گون آیان گوشتی:
 ”ھدایا شبتئے روچ پہ مردمان پیدا کرتگ،
 مردم پہ شبتئے روچا پیدا نکرتگ انت۔“ (۲۸)
 پمیشکا، من کہ انسانے چک آن، منا شبتئے
 روچئے اہتیار ہم ھست۔“

دگہ منڈیئے ذرہبکشی

(مّا ۱۲: ۹-۱۴؛ لوکا ۶: ۶-۱۱)

- ۱) دگہ رندے، ایسا گنیسہا شت۔ اوڈا
 مردے ھست ات کہ دستی ھشک و منڈ ات۔
- ۲) نشتگین مردم ایسائے انتظار و ودارا
 اتنت کہ اگن اے مردئے دستا شمبھئے روچا
 ذراہ بکنت، گڑا ما آییئے سرا شبتئے روچا
 کار کنگئے بھتاما جت کنین۔ (۳) ایسایا
 گون منڈین مردا گوشت: ”بیا دیما
 بوشت۔“ (۴) رندا گون آ نشتگین مردمان
 گوشتی: ”شبتئے روچا، نیکی کنگ رنوا
 انت یا بدی؟ انسانے زندئے رگینگ یا کُشگ

و گار کنگ؟“ آ بېتئوار بوتنت. (۵) ایسایا
 په زهر چارتنت، چیا که چه آیانی سِنگدلیا
 سک پَدرد بوت. گۆن آ مردا گوشتی: ”دستا
 شهار دئ!“ آیا دست شهار دات و دستی
 وش و ذراه بوت. (۶) گزا پریسی دُنا
 شتنت و په ایسائے کوشارینگا گۆن
 هیرودیان شئور و سَلاهش بُنگیج کرت.

بازین مردمے ایسائے رندا راه گیت

(لوکا ۱۷:۶-۱۹)

(۷) ایسا چه مردمان دور، گۆن وتی
 مریدان گورمئے لمبا شت. بازین جلیلی
 مردمے آییئے پدا رثوان بوت. (۸) چه
 یهودیه، اورشلیم، ادومیه و اُردنئے کئورئے
 آ دستا هم بازین مردمے مچ بوت، سور و
 سئیدونئے چپ و چاگردئے نندوک هم
 آتکنت. چیا که آیان ایسائے مؤجزهانی
 بارثوا اشکتگات. (۹) ایسایا گۆن مریدان
 گوشت، بوجیگه په آیا تئیار بکنت تانکه

چہ بازیٰن مردمانی مُچیئے اَنگِر و آشوپا
 دور بیت. (۱۰) آییَا بازیٰن مردمے وِش و
 ذِراہ کرتگَات، پمیشکا نادرہیٰن مردم پہ
 آییئے دست پَر کنگا، تیَلانک دئیَان، دِیما
 کِنزان اَتنت. (۱۱) ہمایان کہ جِن پَر اَت،
 وِہدے ایسّا اِش دیست آییئے پادان کِپتنت،
 کوگارش کرت و گوشتِش: ”تئو ہُدائے چُکّ
 ائے.“ (۱۲) ایسّا یا ہُکم داتنت: ”گوَن کَسّا
 مگوَشیت من کئے اَن.“

دوازده هاسین کاسِدئے گچین کنگ

(مَتّا ۱۰: ۱-۲؛ لوکا ۱۲: ۶-۱۶)

(۱۳) رَندا، ایسّا کوّھے سرا سر کِپت و
 چہ وتی مریدان لہتیئی ہموڈا لوٹت و آ
 ایسّاے کِرا اَتکنت. (۱۴) ایسّا یا چہ آیان
 دوازده کس گچین کرت و وتی ہاسین
 کاسِد نامینتنت، تانکہ گوَن آییَا ہمراہ بَنت
 و آیان پہ وِشّین مِستاگئے شِنگ کنگا رِئوان
 بکنت. (۱۵) جِن کَشگئے اِہتیارِی ہم داتنت.

۱۶ آ دوازدهینانی نام اِش انت: شَمون که

ایسایا آیئے دومی نام، ”پِٹرس“ پر بست،

۱۷ زبديئے چک، آکوب و آیئے برات

یوهنا که ایسایا ”گرنده و گروکئے چک“ نام

پر بستنت، ۱۸ اندریاس، پیلپس،

برتولوما، متا، توما، هلیئے چک آکوب، تدا،

سرمچارین شَمون و ۱۹ یهودا اسکریوتی

که رندا ایسایا دروهگی و دژمنانی دستا
دئیگی ات.

ایسا و بلزبول

(متا ۱۲:۲۲-۳۲؛ لوقا ۱۱:۱۴-۲۳)

۲۰ رندا، ایسا لوگا آتک و اوذا مردم

همینچک باز ات که ایسا و آیئے مریدان

ورگئے مؤه هم نرست. ۲۱ وهده آیئے

سیاد و وارس سهیگ بوتنت، آیئے برگا
آتکنت، چیا که لهتینا گوشتگات که آسار

نه انت. ۲۲ چه اورشلیما آتکگین شریئتے

زانوگران هم آنچش گوشتگات که ایسایا
 جن پر و گوَن جنانی سردار بلزبولئ
 سروکیا، جنان کَشیت. (۲۳) گڑا ایسایا آ
 لوئتنت، مسالی دات و گوشتی: ”شئیتان،
 چون شئیتانا کَشت و در کرت کنت؟ (۲۴)
 اگن یک مُلکیا ناتپاک بییت، آ مُلک برجاه
 نمانیت و (۲۵) اگن یک لوگیئے مردم
 وتمانوت ناتپاک ببت، آ لوگ هم پَشت
 نکپیت. (۲۶) همے ڈئولا، اگن شئیتانئے وتی
 جندئے هلاپا بوشتیت، گار و بیگواه بیت.
 اے آییئے هلاسی انت. (۲۷) یک زؤراورین
 مردمیئے لوگا هچکس نیتریت و آییئے لوگا
 پُل و پانچ کرت نکنت، تان وهده که هما
 زؤراورین مردما مگیپت و مبندیت. رندا
 آییئے لوگا پُل و پانچ کرت کنت. (۲۸) باور
 کنیت که مردمانی گناه و کُپر بکشگ ببت،
 (۲۹) بله هما که هُدائے پاکین روھئے هلاپا
 کُپر کنت، هچبر پهل کنگ نبیت و ابدی

گنہکارَ مانیت۔“ (۳۰) ایسایا پمیشکا چُش
گوشت کہ آ گوشتگا اَنت، ایسایا جِنے سرا
اَنت۔

ایسائے مات و برات

(مَتَا ۱۲: ۴۶-۵۰؛ لوقا ۸: ۱۹-۲۱)

(۳۱) ایسائے مات و برات اَٹک و ڈُنا
اؤشتاتنت، کُلو و پئیگامش رِئوان دات کہ
ایسا آیانی کِرا بیئیت۔ (۳۲) بازیں مردمے
آییئے چپ و چاگردا نِشتگات و هالِش
دات: ”تئی مات و برات ڈُنا اؤشتاتگ و
ترا لوؤنت۔“ (۳۳) ایسایا آیانی پَسْئوا جُست
کرت: ”منی مات و برات کئے اَنت؟“ (۳۴)
نون ایسایا نِشتگین مردمانی نیمگا چارت
و گوشتی: ”منی مات و برات اِش اَنت!“ (۳۵)
آ کہ هُدائے واہگ و رَزائے سرا کار کنت،
هما منی مات و برات و گھار اَنت۔“

تھم چَنڈگئے مِسال

- ۱) ایسا پدا مَزَن گورمئے کِرا، مردمان
درس و سَبک دئیگا اَت. آییئے چپ و
چاگردا همینچک مردم مُچ بوت کہ آ
بوجیگیا سوار بوت و گمکے آ گستر کِنزت.
سجھین مردم گورمئے تئیا با
- ۲) گڑا آیا مردم گون
دَرور و مسالان بازیں درس و سَبکے دانت.
گوشتی: ۳) ”گوشت داریت. یک دِهکانے
- ۴) پھ تھمئے چنڈگا شت، تھمانی چنڈگئے
وہدا گمکے تھم راہئے سرا رتک و بالی
مُرگان چت و وارتننت. ۵) کمے تھم ڈل و
ڈوکانی سرا رتک کہ اوڈا ہاک کم اَت،
پمیشکا زوت رُست و سبز بوتنت، چیا کہ
دگار تلگ اَت. ۶) بلہ چہ روچئے ترندین
گرمیا گیمرت و ہُشک بوتنت، چیا کہ آیانی
ریشگ و وَندال، زمینا جُهل نشتگ اَتنت.
- ۷) کمے تھم شِز و چِرگانی تھا ہم رتک،

شِرْزَانِ آيَانِي رُست و رُدُومِ داشت و آ بِيَبَر و
 بِيَسَمَرِ منتنت. (۸) دگه کَمے تْهم، شَرِيْن
 زمينا رِتک، آ شَر رُست و مزن بوتنت،
 جاہے سِي سَرِي، جاہے شست سَرِي و
 جاہے سَد سَرِي هُوشگ و بَرِش کرت. (۹)
 پدا گوشتي: ”هرگسا په اِشکنگا گوْش پر،
 بِشکنت.“

(۱۰) وهده مردم شتنت و ايسا تهنا
 مَنت، گَرَا دوازدهيْن مريد و اے دگه
 همراهان، چه آييا اے مِسالاني مانا جُست
 کرت. (۱۱) ايسايا پَسُو دات: ”هُدائے
 بادشاهيئے راز شمارا بَکشگ بوتگ، بله آ که
 مني راهئے رَندگيريا نکنت، اے چيزْ په
 آيان هُشکيْن مِسال و دَرور اَنت و بَس، (۱۲)
 تانکه:

» گوْن چَمَان بچارنت، بله مگندنت«

» گوْن گوْشان بِشکنت، بله سَرکچ

مئورنت،»

» هُدائے نيمگا پر مترنت و بکشگ
مبنت.“»

تھم چنڈگئے مسالئے مکسد

(مَتَا ۱۳: ۱۸-۲۳؛ لوقا ۸: ۱۱-۱۵)

۱۳) پدا گوشتی: ”اگن شما اے مسالا

سَرکِچ نئوریت، گڑا آدگہ مسالان چؤن
زانت کنیت؟ ۱۴) تھم چنڈوک هما انت کہ

هَدائے هبرا کِشیت. ۱۵) لهتین مردم راهئے
سرا رتکگین تھمئے ڈئولا انت. هَدائے گال و
هبر کہ اوڊا کِشگ بیت، هما دمانا شئیتان
کئیت و چه آیانی دلا کِشتگین هبرا در کنت

و بارت. ۱۶) همے ڈئولا، آتھم کہ ڈل و

ڈوکانی سرا رتکنت، هما مردمانی مسال
انت کہ هَدائے هبرا گوّش دارنت و هما

دمانا په گل و شادهی مَننتی، ۱۷) بله په

اے سئوبا کہ ریشگ و وَندالِش نجتگ،

ھُدائے گُلو آيانی دلا، تان دیرا نمانیت و
 جاگہ نکنت. وھدے پہ ھُدائے گال و
 ھبرانیگی سگی و آزارے برسیتش، ھما
 دمانا چہ راھا ٹگلنت و کپنت. (۱۸) آٹھم
 کہ شِرّ و دُنْگرانی نیاما ریچگ بوتنت، ھما
 مردم آنت کہ ھُدائے گال و ھبرا گوّش
 دارنت (۱۹) بلہ دنیایی پریشانی و مال و
 زَرّے ھرس و جوّپہ و آدگہ چیزانی لوٹ و
 واھگ آیان رَد دئینت و نئیلنت ھُدائے ھبر
 سبز بتّیت و بر و برورد بدنت. (۲۰) آٹھم
 کہ شَرّین زمینا رتکنت، ھما مردم آنت کہ
 ھُدائے ھبرا اِشکننت و مَننت، بر و برورد
 دئینت، لھتین سی سَری، لھتین شست سَری
 و لھتین سد سَری.

چراگئے مسال

(لوکا ۸: ۱۶-۱۸)

(۲۱) ایسایا مسال دئیانا گوشت: ”کئے
 روکین چراگا تگار، یا تھتے چیرا چیر

دنت؟ چراگا چراگدائے سرا ایّر نکنت؟
 (۲۲) آ چیزّ که چیرِ انت، زاهر و یدرِ بئیگی
 انت و آ هبر که پناه و اندیمِ انت، آشکار و
 دیمدرا بئیگی انت. (۲۳) هرگسا په اشکنا
 گوش پر، بشکنت.

(۲۴) پدا گوشتی: ”دلگوش کنیت که
 شما چه اشکنیت. گون هر کئیل و پیمانهیا
 که بدئییت، گون هما کئیل شمارا دئیگ
 بیت. انگت گیشتر هم شمارا رسیت. (۲۵)
 گسیا که چیزّ هست، آیا گیشتر دئیگ
 بیت و گسیا که نیست، چه آیا هما که
 هست انتی هم پچ گرگ بیت.“
 تهمه که بچیت و سبز بیت

(۲۶) ایسایا گوشت: ”هدائے بادشاهی،
 (۲۷) انچش انت که گسه دگارا تهم بکشیت.
 شپا بوپسیت و روچا آگه بیت. بله تهم
 انچش ردنت و مزن بنت که دهکان و ت

نزانٽ ڇه پئٽما و چوٺڪا چُش بوت. (۲۸)
 بے گسيٽے ڪُما ڏگار، ڪِشتگين ٿهما په بر و
 برورد رسيٽ. اے ڏولا: پيسرا تاڪ، پدا
 هوڻشگ و رندا هوڻشگي ٿها دانگ. (۲۹)
 وهدي ڪشاري بر رسيٽ، دِهڪان داسا
 سوھان ڪنت، چيا ڪه روڻ و موڻي وهدي
 آتڪگ.

گستريڻ ٿهمي مسال

(مٿا ۱۳: ۳۱-۳۲؛ لوڪا ۱۸: ۱۳-۱۹)

پدا ايسايا گوشت: ”په هڏائي
 بادشاهيا، چوٺين دروري بيارين و چوٺين
 مسالي په آبيئي بيانا پيش ڪنن؟ (۳۱)
 هڏائي بادشاهي، ٿيلڪاهي ٿهمي ڏولا
 انت. زمينا ڪشگي ٿهماني ٿها ڇه سجهينان
 گستريڻ انت. (۳۲) بله ڪشگ ڪه بوت،
 رديت و ڇه آدگه سبزگان برزتر بيت، شاه
 و لمبي انچش مزن بنت ڪه بالي مرگ،
 آبيئي تاڪ و ٿالاني ساهاگا ڪڏو و ڪڏام

بندنت. (۳۳) ایسایا ھدائے ھبر آنچین
 مِسال و درورانی تھا گون آیان درشان
 کرتنت کہ آسرید بوت بکنت. (۳۴) بے
 درور و مِسالان ھچ ھبری نکرت، بلہ و ھدے
 گون وتی مریدان تھنا بوت، گڑا سجھین
 مِسالی پہ آیان مانا کرتنت.

تویانے ایرموش کنگ

(مَتّا ۸: ۲۳-۲۷؛ لوقا ۸: ۲۲-۲۵)

ھما روچا، بیگاہا، ایسایا گون وتی (۳۵)
 مریدان گوشت: ”بیایت گورمے دومی
 نیمگا رٹوین. (۳۶) آیان چہ مردمان
 رُکست گپت، ھما بوجیگا کہ ایسا نشتگات
 سوار بوتنت و ایسا اش گون وت برت. دگہ
 لھتین بوجیگ ھم آیانی ھمراہ ات. (۳۷)
 دیر نگوست کہ مزنین سیہ گواتیا سر کرت
 و مستین چئول و مؤجان بوجیگ چہ آیا
 پُر کرت. (۳۸) ایسایا، سرجاھے سرے چیرا
 ات و بوجیگے پُشتی نیمگا، واب ات. گڑا

مریدان، چہ وَاِبا آگہ کرت و گوشتِش: ”او
 استاد! ترا مئے ہئیال ہچ گور نہ انت کہ ما
 ایر بُگگی و مرگی این؟“ (۳۹) آ چہ وَاِبا آگہ
 بوت، گواتی ہگل دات و گوَن گورما
 گوشتی: ”ایرمؤش! بس کن!“ گڑا گوات
 کپت و چئول و مئوج آرام گپنت. (۴۰) پدا
 گوَن وتی مریدان گوشتی: ”شمارا پہ چے
 تُرسیت؟ انگت باوَر نکنیت؟“ (۴۱) آیان
 سک تُرست و وت مان و تا گوشتِش: ”اے
 چوَنین مردمے کہ گوات و چئول ہم اشیئے
 ہکما مَننت؟“

جَنی گنوکیئے ذرہبکشی

(مَتا ۲۸: ۸-۳۴؛ لوکا ۲۶: ۸-۳۹)

(۱) ایسا و آییئے مرید، جلیئے
 مَزَن گورمئے دومی پھناتا گراسیانی
 سرڈگارا رستنت. (۲) وھدے ایسا چہ
 بوجیگا ایر آتک، ہما دمانا یک مردے کہ
 جَنے پر آتی، چہ کبرستانا در آتک و گوَن

آيا دُچار ڪيت. (۳) آ، ڪبرستانا جَهمند آت
 و همينچڪ زوري مان آت ڪه هچڪسا آيئو
 دست و پاد گون زمزلا هم ڪئيد ڪرت
 نڪرنت. (۴) پيسرا باز رندا مردمان ڪئيد
 ڪرتگات، بله آيا زمزيل پرؤشتگاتنت و
 هچڪسا آيئو گر و دارئو واک و توان
 نيستات. (۵) آ، شپ و رؤچ ڪبرستان و
 ڪوهان نشتگات، ڪوگار و چيهالي جت و
 وتا گون ڏوڪ و سِنگا ٽپيگي ڪرت. (۶)
 انچش ڪه ايسايي چه دورا ديست، تچانا
 آيئو نيماگا آتڪ و ايسائو پادان ڪيت. (۷)
 گون ڪوگار و چيهاليا گوشتي: ”ايسا، او
 مزن شانيِن هُداي چُڪ! ترا گون من چه ڪار
 انت؟ ترا هُداي سئوگند انت، منا آزاب
 مدئي.“ (۸) چيا ڪه ايسايا گوشتگات: ”او
 پليتين روهِ! اءِ مردا يله دئي.“ (۹) ايسايا
 چه آيا جست ڪرت: ”تئي نام ڪئي انت؟“
 آيا پسئو دات: ”مني نام ’لشڪر‘ انت، چيا

کہ ما باز این۔“ (۱۰) پدا آیا گۆن ایسیا باز
رندا مِنت و زاری کرت کہ ”مارا چه اے
سرڈگارا در مکن۔“

(۱۱) همؤدا جُمپِیئے سرا، هوگانی مزنیین
رمگے چرگا ات۔ (۱۲) چنان دَربندی کرت و
گوشت: ”مارا راہ بدئے تانکہ ہمے هوگانی
جسما پُترین۔“ (۱۳) ایسیا اجازت دانت۔

گڑا، جن در آتکنت و هوگانی جسما
پُترنت۔ هوگانی رمگ کہ دو هزارئے
کِساسا ات، چه جُمپا جَهلگا ایِر کپانا گورما
بُکت۔ (۱۴) گڑا، هوگانی شوانگ شہر و

میتگان تتکنت و مردِمش اے بارئوا ہال
دانت۔ وهدے مردمان اے ہبرِاشکت،
آتکنت تان گۆن وتی جندئے چمان اے
سرگوستا بگندنت۔ (۱۵) ایسائے گورا کہ

آتکنت دیستش، ہما مرد کہ پیسرا چنان
گنوک کرتگ ات، ہمدا نشتگ، پُچ و
پوُشاکی گورا و پہ هوُش و سارِانت۔ نون

ٲرِسش دلا نِشت. (١٦) آ كه وت چَمديستين
 شاهد آنت، كِسَه اِش كرت كه چِنِي گنوك
 چُونكا هوش و سار بوتگ و هوگ چِه پئِما
 گورما بگتگ آنت. (١٧) گرا مردمان گون
 ايسايا دزبندي كرت كه آياني سرڊگارا يله
 بدنت و برئوت.

(١٨) وهده ايسا بوجيگا سوار بئِگا آت،
 آ مردا كه چِنَا يله داتگ آت، دزبندي كرت:
 ”منا وتي همراه كن.“ (١٩) بله ايسايا
 اجازت ندات و گوشتي: ”لوگا برئو و وتي
 مردمان هال بدئِ كه هداوندا په تئو
 چُونين كارے كرتگ و تئِي سرا چُون
 بزگي بوتگ.“ (٢٠) گرا، آ مردشت و هر
 كارے كه ايسايا په آيا كرتگ آت،
 دكاپوليسئ سرڊگارئ مردمي هال داتنت.
 سَجِهين مهلوک، هَبگَه و هئيران بوت.

ايسا جنينيا ذراه و جنگيا زندگ كنت

(مَتَا ٩: ١٨-٢٦؛ لوكا ٨: ٤٠-٥٦)

(۲۱) وھدے ایسا پدا بوجیگا سوار بوت
 و گورمئے آ دستا شت، تئیابئے کرا،
 مردمانی مزنیں رُمبے آییئے چپ و چاگردا
 مچ بوت. (۲۲) یائروس نامین مردے کہ
 گنيسهئے مستر ات، همودا اتک و گون
 ایسائے گندگا، آییئے پادان کیت. (۲۳) گون
 آيا دزبندی ای کرت کہ ”منی جنک مرکيگ
 انت. بيا و وتی دستا آییئے سرا ایر مُش،
 تانکہ ذراہ بییت و زندگ بمانیت.“ (۲۴)
 ایسا آییئے همراه بوت و شت. دگہ بازیں
 رُمبے مردم هم، انگر کنان گون آيا رثوان
 بوت.

(۲۵) مردمانی رُمبا جنيئے گون ات کہ
 دوازدہ سال ات آییئے هون بند نبوتگات و
 (۲۶) چه بازیں داکتران په وتی إاجا
 مزنیں رنجے گشتگاتی و سجھین زر و
 مالی هم باھینتگانت، بلہ ذراہ بیگئے
 بدلا ناجورتر بوتگات. (۲۷) آيا پیسرا

ایسائے بارئوا اِشکتگآت و نون چہ
 مردمانی نیاما ایسائے پُشتا آتک و آییئے
 گباہی دست جت. (۲۸) چیا کہ آییئے سِتک
 و باور اِش آت کہ اگن ایسائے پُچان ہم
 دست پَر بکنان، ذراہ بان. (۲۹) اَنچُشی
 کرت، ہما دمانا ہون بند بوت و چہ وتی
 جسمئے ہالتا سرپد بوت کہ ذراہ انت. (۳۰)
 ایسایا زوت زانت کہ یک واک و کدرتے چہ
 آیا در آتکگ. گزا آیا مردمانی نیمگا چک
 تَرینت و جُستی کرت: ”کئیا منی پُچ دست
 جنت؟“ (۳۱) مریدان گوشت: ”او واجہ!
 وت گندگا ائے کہ مردمان ترا چون اَنگر
 کرتگ، اَنگت ہم جُست کنئے: ’کئیا منی پُچ
 دست جنت؟‘“ (۳۲) ایسا اَنگت چارین
 نیمگان چارگا آت کہ کئیا اے کار کرتگ.
 (۳۳) بلہ ہما جنینا کہ اے کار کرتگآت،
 زانتی کہ آیا چون بوتگ و پہ تُرس و لرز
 آتک، ایسائے پادان کپت و اے کارئے
 راستین ہبر و ہالی دانت. (۳۴) ایسایا

گوڻ آيا گوشت: ”او مني جنگ! تئي سي
ستڪ و باورا ترا رڳينتگ، په وشي و
سلامتي برئو و چه وتي ناجوڙيا ذراه
بيئي.“

۳۵) ايسا انگت هبرا ات كه چه

گنيسهئي مسترئي لوگا، مردمه اتڪ و
يائروسي هال دات كه ”تئي سي جنگ مُرتگ،
نون په چه استاد گيشتر دلسياه كنئي؟“

۳۶) ايسا ايانى هبرانى نيڻمگا دلگوش

نكرت و گوڻ گنيسهئي مسترا گوشتي:
”مُترس، باور كن.“ ۳۷) چه پُترس، آكوب

و آبيئي برات يوهنّايا آبيد، دگه هچگسا

همراهيئي اجازتي ندات. ۳۸) وهده

گنيسهئي مسترئي لوگا اتكنت، ديستش كه
بلاهيڻ شور و ولوله، مردم گريوگ و

موٽك آرگا انت. ۳۹) لوگا پُترت و گوشتي:

”چيا شور كنيت و گريويٽ؟ چك نمُرتگ،

بس واب انت.“ ۴۰) مردمان گوڻ اء

ھیرانی ایشکنگا ریشکندے جت، بلہ ایسایا
 چہ ہما بانا کہ جنگ اودا ات، سجھین
 مردم در کرتنت و گوئن جنگئے پت و مات
 و وتی سئین مریدان همودا شت. (۴۱)
 ایسایا جنگئے دست گپت و گوشتی: »
 ”تلیتا کُم!“ بزان: او جنگک! پاد آ. (۴۲)
 جنگ ہما دمانا پاد آتک و ترگا لگت. امری
 دوازدہ سال ات. آ مردم کہ گوئن آتنت سک
 ھیران بوتنت. (۴۳) ایسایا پہ ترندی ھکم
 کرتنت: ”اے ھبرا گوئن ھچکسا مگوشتیت“
 و گوشتی: ”جنگا وراک بدئییت.“

ایسا پدا ناسرہا پر تریت

(مَتَا ۱۳: ۵۳-۵۸؛ لوقا ۴: ۱۶-۲۴)

- ① رندا، ایسا چہ اودا در آتک و
مریدانی ہمراہیا وتی جندئے شہرا آتک.
- ② شبتئے روج کہ بوت، گنیسہا شت و
مردمانی تالیم دئیگی بنگیج کرت. چہ
آییئے درس و سبگان بازیں مردمے ھیران

بوت و گۆن یکدگرا گوشتش: ”اے ہبر
 اشیا چہ کجا آورتگانت و اے زانت و
 زانگ کئیا داتگ؟ اے ڈؤلین آجبین کارانی
 کنگئے واک و توانی چہ کجا رستگ؟“ (۳)

اے ہما دارتراش نہ انت کہ مریمئے بچ و
 آکوب، یوشا، یھودا و شمونئے برات انت؟
 آئیئے گھار ہم ہمدائے شہرا جہمند
 نہ انت؟“ گڑا آیان بد آتک و ایسائش نمئت.

(۴) ایسایا گۆن آیان گوشت: ”ہچ نبیّا
 وتی شہر و ہنکینا، وتی لوگا و وتی سیاد
 و وارسانی نیاما شرپ نیست.“ (۵) آییّا
 اوّدا بازیّن مؤجزہ پیش داشت نکرت، بسّ
 لہتین نادراہئے سرا دستی پر مُشت و
 ذراہی کرتنت. (۶) ایسّا، چہ آیانی
 ناباوریا ہئیران ات.

ایسّا دوازدهین کاسدان رثوان دنت

(مّا ۱۰: ۵-۱۵؛ لوکا ۹: ۱-۶)

رندا، ایسایا اے دگہ میّتگ و آبادیان ترّ

و گرد کرت و مردمی سَبک دانتت. (۷)

دوازدهین کاسِدی لَوُتنت و دو دوا رِئوان
کرتنت، چن و پلِیتین روہانی در کنگئے
واک و اِہتِیاری ہم دانتت و (۸) گوشتی:
”تَر و گردئے وِہدا، گُون وت اَبید چہ اسا و
دَزَلْیَا دگہ ہچ مبریت، نہ نان و نہ تورگ و
توُشگ، نہ وتی لانکبندانی تہا زَر. (۹)

کئوش پادا کنیت، بلہ چہ گورئے جامگا
اَبید، دگہ گیشین پوُشاک مزوریت. (۱۰)
ہرگسیئے لوگا کہ رِئویت، تان شمئے کار
ہلاس نبیت، ہما لوگا بداریت. (۱۱) ہر جاہ
کہ مردم شمارا وِشاَتک نکنت و شمئے
ہبران گوُش ندارنت، چہ اوُدا در کپیّت و
در کپیگئے وِہدا، وتی پادانی دَنز و ہاکان
بچَنڈیت، تان آیانی ہلایا شاہدیے بیت کہ
شما ہُدائے کُلو پہ آیان رسینتگ. (۱۲)

گُرا، مرید شتنت و جارِش جت کہ مردم
چہ وتی بدین کاران پشوُمان بنت و تئوبہ
بکنت. (۱۳) آیان بازیں جئی گنوُکے سار

کرت و بازیڻ نادرهه ٿيل پر مُشت و ذراه
کرت.

پاکشودوکين يهيا ئے کُشگ

(مَتا ۱۴: ۱-۱۲؛ لوقا ۹: ۷-۹)

۱۴) ايسائے اے کارانی هال و هبر

هیرودیس بادشاهئے گوڙا رست، چيا که
ايسائے نام نون پُرتئوار بوتگات. لهتینئے
گمان ات، اے هما پاکشودوکين يهيا انت که
پدا چه مُردگان زندگ بوتگ، پمیشکا

۱۵) چُشین اچکایی و مؤجزهان کنت.

لهتینا گوشت: ”إلیاس نبی انت که پدا
آتکگ،“ آدگران گوشت: ”اے، گوستگین

۱۶) پیگمبرانی ڈئولا یک پیگمبرے.

گوڻ اے هبرانی اشکنگا هیرودیس گوشت:
”اے هما يهيا انت که من سر بُرتگ، بله
نون پدا زندگ بوتگ.“

۱۷) يهيا ئے کُشگئے کِسّه چُش ات که

هیرودیس، يهيا ئے گرگ و بندی کنگئے هکم

وت داتگآت، چیا که هیرودیسَا گۆن وتی
برات، پیلپیُسے جَنا، که نامی هیرودیا ات،
سور کرتگآت. (۱۸) یهیا یا اے هبرئے سرا

هیرودیس مئاریگ کرتگآت و
گۆشتگآتِی که شَریتا رئوا نه انت گسے
گۆن وتی زندگین براتئے جَنا سانگ و سور
بکنت. (۱۹) پمیشکا، هیرودیا یا گۆن یهیا یا

باز هَسَد و کینگ هستآت و لوؤتی آیا
بکۆشارینیت، بله اے کار چه آییئے دَزرسا
دور ات، (۲۰) چیا که هیرودیسَا زانتگآت

یهیا پهریزکار و پاکین مردمے و چه آیا
تُرستی. پمیشکا گۆشتگآتِی گسے آیا
آزارے مرسینیت. باز برا، آ چه یهیا ئے
هبرانی گۆش دارگا نگران و پریشان
بوتگآت بله انگت آیا دۆست بوت که
یهیا ئے هبران بَشکنت.

(۲۱) آهرا، هیرودیا یا گۆم و گیگین وهد
و مۆهے رَست. هیرودیسَا په وتی سالگیرها،
مزنین جشنے گیت و سَجّهین درباری،

پئوجی سرمستر و جلیئے میر و مستر

لوٹتگ آنت. (۲۲) ہما و ہدا، ہیرودیائے

جنگ مجلسا آتک، ناچ و سہبتی گیت و
ہیرودیس و آییئے مہمانی و شدل کرتنت.
بادشاہا چہ گلا گوئن جنگا گوشت: ”ہرچے
تئی دل لوٹیت بگوشت، من ترا دئیان.“

(۲۳) سوگندی وارت و گوشتی: ”ہرچے

لوٹئے، بلوٹ، ثرے منی بادشاہیئے نیما.“

(۲۴) جنگ در آتک، وتی ماتئے کراشت و

جستی کرت: ”چے بلوٹان؟“ ماتا گوشت:

”پاکشودوکیئن یہیائے سرا بلوٹ.“ (۲۵) گرا

آزوت زوتا پر ترّت، بادشاہئے کرا آتک و

گوشتی: ”من پاکشودوکیئن یہیائے سرا

تبکیئے تھا لوٹان، ہمے انون.“ (۲۶)

ہیرودیس بادشاہ سک پریشان بوت، بلہ

آیا مہمانانی دیما سوگند وارتگات و

جنگی لبز داتگات. (۲۷) پمیشکا جلا دی

ہکم کرت: ”زندانا برئو، یہیائے سرا بر،

تبکیئے تھا کن و بیار.“ جلا دی، بندی جاہا

شت، يَهيائے سَری بُرّت و (۲۸) تَبَکَيّے تها
 په جنگا آورت و رَسَيّت. جنگا سر برت و
 وتی ماتارا دات. (۲۹) وهدے يَهيائے مرید
 سَهيگ بوتنت، آتکنت، جوئش برت و گبر
 کرت.

پنج هزار مردما وراک دئیگ

(مَثَا ۱۴: ۱۳-۲۱؛ لوکا ۱۰: ۹-۱۷؛ یوهنا ۱: ۶-۱۳)

(۳۰) ايسائے کاسد، آيیے گورا پر ترنت
 و وتی سَجّهين کرتگين کار و داتگين
 تاليمے بارئوا ايسايش هال دات. (۳۱) آييا
 گوشت: ”بيايت يک گستاين جاگه رئوين
 تانکه تهنّا بيين و شما کمے آرام بکنيت.“
 چيا که آ وهدا مردمانی رئو و آ، همينچک
 (۳۲) باز ات که آيان په ورگا هم مؤه نرست.
 آ، بوجيگيا نشتنت و يک گستاين جاگه
 شتنت تانکه تهنّا بنت. (۳۳) رئوگئے وهدا،
 بازين مردميّا آ ديستنت و پجاهش آورتنت
 و مردم چه سَجّهين شهران پئادکا هما

جاگھا شتنت و چھ ایسا و مریدان پیسر
اودا سر بوتنت. (۳۴) وھدے ایسا چھ

بوجیگا ایر کیت و مردمانی مزنین مچی ای
دیست، آیانی سرا بزگی بوت، چیا کہ آ
بیشپانکین پسانی ڈولا اتنت. گرا آیان
بازین چیزئیے تالیم دئیگا لگت. (۳۵)

روئندا، مرید آتکنت و گوشتیش: ”نون
بیوھد انت و اے گستاين جاگھے. (۳۶)

مردمان بگوش تان اے کر و گورانی میتگ
و بازاران برئونت و پھ وت ورد و وراک
بگرنٹ. (۳۷) بلھ ایسایا گوشت: ”شما وت

آیان وراک بدئییت. ”مریدان درائنت: ”گرا
ما برئوین و دو سد دینارئے نغن بگرین و
اشان بدئیین کہ بورنت؟“ (۳۸) آیا جُست

گیت: ”شمارا چنت نان گوئن؟ برئویت
بچاریت. ”آیان پٹت و پدا آتک و گوشتیش:
”مئے کرا پنچ نغن و دو ماہیگ هست.“

(۳۹) آیا هکم کرت: ”مردمان سبزگین

کاهانی پَٹَّے سرا بننداریئیت۔“ (۴۰) مردم
 پنجاه پنجاه و سد سَدَّے رُمب و ٹولیا
 نشتنت۔ (۴۱) ایسایا پنچین نغن و دوین
 ماهیگ دستا کرتنت، آسمانی چارت و
 هُدائے شُگری گیت۔ رندا نگی چنڈ چنڈ
 کرت و مریدانی دستا دانت تانکه
 مردمانی سرا بهرش بکنت۔ دوین ماهیگی
 هم سجھینانی سرا بهر کرتنت۔ (۴۲)
 سجھین مردمان تان سیِرا وارت۔ (۴۳)
 مریدان چه سر آتکگین نان و ماهیگان
 دوازدہ سَپت پُر کرت۔ (۴۴) نان وَرُوکیں
 مردمانی تھا، پنج هزار مردین آنت۔

ایسا آپے سرا گام جنت

(مَتَا ۱۴: ۲۲-۳۳؛ یوہنا ۱۶: ۶-۲۱)

(۴۵) ایسایا ہما دمانا مرید پرمان دات و
 گوشتنت: ”تانکه من اے مردمان رُکست
 کنان، شما بوجیگا سوار بیٹ و چه من
 پیسر گورمئے دومی پھناتا، بیٹ سئیدائے

شھرا برئوئیت۔“ (۴۶) مردمانی یلہ کنگا رند،
ایسا پہ دوا کنگا کوھئے سرا سر کیت۔ (۴۷)
روئندا، مرید بوجیگئے تھا گورمئے نیاما
آنت و ایسا ھشکيا تھنا ات۔ (۴۸) دیستی
کہ ترندین گواتے آیانی دیم پہ دیم گشگا
انت و مرید پہ زھمت و ھیلته ھولیگ
جنگا انت۔ گڑا شپئے چارمی پاسا، ایسا
آپئے سرا گام جنان، دیم پہ آیان آتک و
لوئتی چہ آیانی گش و کرا بگوزیت۔ (۴۹)
وھدے آیان ایسا آپئے سرا گام جنانا
دیست، گمانش کرت بلکین روھے و جاک و
سلواتش کرت۔ (۵۰) چیا کہ سجھینان گون
آپئے گندگا باز ترست۔ بلہ ایسایا ھما دمانا
گون آیان گوشت: ”مٹرسیت، اے من آن۔“
(۵۱) گڑا گون آیان یکجاہ بوت و بوجیگا
نشت، گوات ھم کیت و آرام بوت۔ مرید
ھیران و ھبگہ منتنت، (۵۲) چیا کہ آیان
انگت نگنئے مؤجزہ سرکچ نئوارتگات،
دلش سک و سنگ ات۔

ایسا و مریدان گورم گوازیئت و (۵۳)
دومی پھناتا گنيسارِ تے شہرا رستنت و
بوجیگش ننگر کرت. (۵۴) انچش کہ چہ
بوجیگا ایر کپتنت، مردمان ایسا پجّاہ
آورت. (۵۵) مردم پہ دِرگ و مئیدان ہر
نیمگا شتنت، وتی ناذراہ و ناجوڑش
تہتانی سرا کرتنت و ہر جاہ کہ آیان
اشکت ایسا اوڈا انت، هموڈا برتنت. (۵۶)
ایسا ہر شہر و کلگیا کہ شت، مردمان وتی
ناذراہ چارراہانی سرا آورتنت و
دزبندی اش کرت اجازت بدنت کہ بیمار
آییئے کباہئے لمبا دست بجننت. ہرگسا کہ
دست پر کرت، وش و ذراہ بوت.

دلیاکی

۱) چه اورشلیما آتکگین لهتین پریسی

و شَرِیتئے زانوگر ایسائے کِرا مِچ بوت. ۲)

دِستِش کہ ایسائے لهتین مرید گون
نُشتِگین، بزان گون سل و ناپاکین دستان
وراگ وارت. ۳) چیا کہ پریسی و سَجھین

یہودی، تانکہ وتی پت و پیرکی دینی
رہبندئے سرا دست مشودنت، وراگ

نئورنت. ۴) وهدے چه بازارا کاینت، تان

شُشت و شود مکننت هچ نئورنت و دگہ
بازین همے ڈولین دود و داب هست آنت
چُش کہ، تان وراکی درپ و هیرانان پیسرا
مشودنت کارمرز نکنت. ۵) پمیشکا،

پریسی و شَرِیتئے زانوگران چه آیا جُست
کرت: ”چیا تئی مرید پت و پیرکی
رہبندانی رَندگیریا نکنت و گون سل و
ناپاکین دستان وراگ ورنٹ؟“ ۶) آیا

گوشت: ”او دورو و دوپوستین مردمان!
اِشئیا نبیا چه هُدائے نیمگا شمئے بارئوا شر
نبشتگ: « اے مردم دپا منا ستا دئینت، بلہ

دِلش چہ من باز دورِ اِنْت.» (۷) «آ مُپتا
 منا پرستش کنت و مردمانی جوڑینتگین
 راہ و رَہبندان سوْج دئینت.» (۸) شما
 هُدائے هُکم یلہ داتگ اِنْت و مردمانی راہ و
 رَہبند گیتگ اِنْت.

(۹) رَندا گوشتی: ”شما پہ وتی دؤد و
 رَہبندانی کار بندگا هُدائے هُکمانی یلہ
 دئیگئے شَرین راہے در گیتگ. (۱۰) چیا کہ
 تئوراتئے تھا موسایا گوشتگ: ”وتی پت و
 ماتا شَرپ و اِزْت بدئے. هرگس کہ وتی پت
 و ماتا زاہ و ذوا بدنت، باید اِنْت کُشگ
 بیت.» (۱۱) بلہ شما مردمان چُش سوْج
 دئییت کہ یگے وتی پت و ماتا کُمک مکت
 و بگوْشیت: ’پہل کَنیّت، آ کُمک کہ من باید
 اِنْت شمارا بداتین، هُدائے راہا کُربانیگ
 کرتگ.‘ (۱۲) شما آ مردما گوْن اے سر و
 سوْجا، چہ وتی پت و ماتئے کُمک کنگا
 مَکَن و مَنہ کَنیّت. (۱۳) شما گوْن وتی دؤد

و رهبندانی برجاه دارگا، هُڊائے هبران ناکارَ
کنیت و دگه بازیڻ همے ڏٺولین کارَ کنیت.

۱۴) پڊا آييا رُمبے مردم وتی کِرا لوٺت
و گوشتی: ”شما منی هبران گوڙ بداریت
و سرید بیٺت. ۱۵) چیڙے که مردمئے لایا
رئوت آييا سلّ و ناپاک نکنت، بله چیڙے که
چه دلا در کئیت، مردما ناپاک کنت. ۱۶)

هرگسا په اِشکنگا گوڙ پر، بِشکنت. ۱۷)
وهڊے مردمی یله داتنت و لوگا آتک،
مريدان گوشت: ”مارا اے مِسالے مکسدا
سرید کن. ۱۸) ايسایا گوشت: ”شما

همینکدر ناسرید ایت؟ هچ وراکئے ورگ
مردما سلّ و ناپاک نکنت، ۱۹) چیّا که دلا
نرئوت، لایا رئوت و چه روتان در کئیت.
گوڻ اے مِسالا، آييا گیشینت که سجّهین
ورگی چیڙ، هلار و پاک آنت. ۲۰) پڊا گیش
کنانا گوشتی: ”آ چیڙ که مردما سلّ و ناپاک
کنت، چه آییئے دل و درونا چست بیت و

آییا ناپاک کنت، (۲۱) چُش کہ بدین پگر و
 هئبال، بینگی، دُزی، هُون و کُوش، زنا، (۲۲)
 لالچ و تماہ، بدواہی، مَندر، وئیلانکی،
 هَسَد، کُپر، تَکَبّر و اَهمکی. (۲۳) اے سَجّھین
 بَدی، چہ مردمئے درونا سرچمگ گرنّت و
 مردما سِلّ و ناپاک کنت۔“

درکُومین جنینئے باور

(مَتّا ۲۱: ۲۸-۲۱)

(۲۴) ایسا چہ اوّدا در آتک و سورئے
 سرڈگارا شت. اوّدا لوگیا شت و نلوؤتی کہ
 گسے آییئے ایگا سَہیگ ببیت، بلہ و تا چیر
 داتی نکرت. (۲۵) جنینے کہ آییئے گسانین
 جنگا جنئے پر آت، وهدے ایسائے آيگئے
 هالی اِشکت، هما دمانا آتک و آییئے پادان
 کپت. (۲۶) اے جنین یونانیے آت و
 سوریہئے دَمگ پینیکيھا پيدا بوتگ آت. آییا
 ایسا مِنت و دزبندی کرت کہ جِنا چہ جنگا

در بکنت. (۲۷) ایسایا گوشت: ”اؤلا باید
 انت چک ورگ بورنت و سیر بکنت، چیا
 که چه چکانی دستا نانئ پچ گرگ و
 کچکانی دیما دئور دئیگ شر نه انت.“ (۲۸)
 جنینا گوشت: ”او هداوندا! بله کچک هم
 چکانی پرزؤنگئ سرارؤکین نگنئ ئکران
 ورنت.“ (۲۹) ایسایا گوشت: ”تئو شرین
 پسسؤ دات، برئو، تئی جنکئ جن در
 آتکگ.“ (۳۰) وهده جنین لوگا پر ترت،
 دیستی که جنک تهتئ سرا ویتگ و جئا
 یله داتگ.

گر و لئین مردیئ ذره بکشی

(۳۱) ایسا، چه سورئ سرڈگارا پر ترت،
 سئیدونی گوازینت، دیم په جلیئ
 مزن گورم و دیکاپولیسئ سرڈگارا آتک و
 رست. (۳۲) مردمان یک گرین مردے که
 زبانی هم ل و چچ ات، ایسائے کرا آورت و
 دزبندی اش کرت که وتی دستا آییئ سرا

پر بُمُشیت. (۳۳) ایسایا آ مرد چہ مردمانی
 مَچیا یک کَرے برت و لَنکُکی آییئے گوْشان
 مان کرتنت. رندا آییئے زبائے سرا لَبزی پر
 مُشت. (۳۴) آسمائے نیَمگا چارتی، آہ و
 گینسارتے کُشت و گوشتی: « اِفْتَه! »
 (بزان ”پَچ بئے!“) (۳۵) ہما دمانا، مردئے
 گوْش پَچ بوتنت، زبانی ہم پَچ بوت و پہ
 شَرّی ہبر کنگا لگت. (۳۶) ایسایا، مردم باز
 کُڈن کرتنت کہ گوْن ہچکسا اے بارئوا ہچ
 مگوْشنت، بلہ ہمینچک کہ آیا پہ ہبر
 نکنگا کُڈن کرت، مردمان ہبر ہمینکدر
 گیْشتر تالان کرت. (۳۷) مردم باز ہئیران
 آتنت و گوْن یکدومیا گوْشِتیش: ”اے
 چوْنیْن اَجَبیْن نیْکین کار کنت، گرّانی
 گوْشان پَچ کنت و لِلاّنی زبانا ہم بوْجیت.“

چار ہزار مردما وراک دئیگ

(مَتّا ۱۵: ۳۲-۳۹)

(۱) ہما روْچان، یک بَرے پدا ایسائے

گورا مردمانی مزنین رُمبے یکجاہ بوت.
آیان وَرَد و وراک گوَن نہ اَت. پمیشکا، آیا
وتی مرید لوُتنت و گوشتی: (۲) ”منا اے

مردمانی سرا بَزگ بیت. سئے روچ انت
منی کِرا انت و نون پہ ورگا هچش نیست.

(۳) اگن اِشان گوَن شدیگین لاپا رُکست

بکنان، راها تُسنت و کپنت، چیا کہ لہتین

چہ دورین جاگهان آتکگ.“ (۴) مریدان

پَسُو دات: ”اے بَر و گیابانا پہ اینچک

مردمئے وراکا، نان چہ کجا بیارین؟“ (۵)

آیا چہ مریدان جُست کرت: ”شمارا چُنت

نان گوَن؟“ گوشتیش: ”ہیت.“ (۶) آیا

مردم زمینئے سرا نندگئے حکم داتنت،

ہیتین نانی زرتنت، ہدائے شگری گیت،

چُنڈ چُنڈی کرت و مریدانی دستا داتنتی،

تانکہ مردمانی دیما ایرش بکننت. مریدان

انچش کرت. (۷) آیانی کِرا لہتین ہردین

ماہیگ ہم هست اَت. ایسایا ماہیگانی سرا

ہم ہدائے شگر گیت و گوَن مریدان

گۆشتى: ”مردمانى دېما ايرش كنيت.“ (۸)
 سَجْهَيَّان سَيِّرا وارت و رندا چه سر
 اَتَكْگَيْن چُنْدَان، مريدان هپت سَپْت پُر
 كرت. (۹) آ مردم چار هزارئە كِساسا

آتنت. رندا آييا مردم رُكست كرتنت و (۱۰)
 رندا گۆن وتى مريدان بۆجيجا نشت و
 دَلْمَانوْتَهئە سرڈگارا شت.

آسمانى نشانيئە لوْگ

(مَثَا ۱۶: ۱-۴)

(۱۱) لهتَيَن پَرىسى ايسائە كِرا آتك و

گۆن آييا گپ و تُرانا نشت، تان آييا
 بچكاسنت و داما دئور بدئينت. گۆشتيش:
 ”مارا آسمانى نشانيە پيش بدار تان باور

بكَنين كه ترا هُدايا رئوان داتگ.“ (۱۲)

ايسايا چه دلا آه و گينسارته كشت و
 گۆشتى: ”اے زمانگئە مردم، چيا آسمانى
 نشانى لوْنت؟ باور كنيت كه آيان هچ
 نشانيە دئىگ نبيت.“ (۱۳) گُرا ايسايا آ

اِشتنت، بۆجیگا سوار بوت و دیم په
گورمئے دومی نیمگا شت.

هیرودیس و پریسیانی بدین هُمیر

(مَتَا ۱۶: ۵-۱۲)

۱۴) مریدان شُمشتگات گۆن وت نان

بزورنت. بۆجیگا گۆن آیان یک نانے

هستات و بَس. ۱۵) ایسایا هُکم کرت و

گۆشتنت: ”هزار بیت! چه پریسی و
هیرودیس بادشاهئے هُمیرا پهریز کنیت.“

۱۶) آ و ت مان وت هبر کنگا لگتنت که

”واجه اے هبرا پمیشکا گۆشیت که ما گۆن

وت نان نئیاورتگ.“ ۱۷) ایسایا زانت و

گۆشتی: ”چیا جیژگا ایت که ’گۆن ما نان

نیست؟’ انگت نزانیت و سرپد نبوتگیت،

شمئے دل اینکدر سک و سینگ انت؟ ۱۸)

شمارا چم پر، گرا په چه نگندی، گۆش

پر، بله گۆشان پچ نکنیت که بشکنیت؟ شما

شُمشتگ ۱۹) من چه پیما گۆن پنچ نگنا

پنچ هزار مردم سیّر کرت و شما چه سر
 آتکگین ننگان، چُنْت سَپْت پُر کرت؟“
 مریدان پَسَّو دات: ”دوازده.“ (۲۰) شما
 ندیست که من هیت نان چُنْد چُنْد کرت و
 چار هزار مردما وارت و شما چه سر
 آتکگین ننگانی چُنْدان، چُنْت سَپْت پُر
 کرت؟ آیان پَسَّو دات: ”هیت.“ (۲۱) ایسایا
 گوشت: ”گرا په چه انگت منی هبران
 سَرکِچ نئوریت؟“

ایسا کوریئے چمان رُژنا کنت

(۲۲) وهدے ایسا گون وتی مریدان
 بیئت سئیدایا سر بوت، یگ کورین مردے
 آییئے کرا آورتش و دزبندی اش کرت که
 ”وتی دستا اشیئے سرا پر مش.“ (۲۳)
 ایسایا کورئے دست گیت، چه میتگا دور
 برت و آییئے چمانی سرا لبزی پر مشت.
 رندا وتی دستی آییئے چمانی سرا ایر کرت
 و جُستی گیت: ”تئو چیزے گندئے؟“ (۲۴) آ

مردا سر بُرز کرت و گوشتی: ”مردمان
گندگا آن، گوشتے درچک انت کہ سُرگا
انت.“ (۲۵) ایسایا پدا وتی دست آییئے
چمانی سرا پر مُشتنت، اے رندا، آییئے چم
پکا شر بوتنت و سجھین چیزِی شریا
دیستنت. (۲۶) نون ایسایا گوشت:
”تچکاتچک وتی لوگا برئو و میتگا مان
متر.“

پترُسے مَنگ و گواہی

(مَتّا ۱۶: ۱۳-۲۰؛ لوقا ۹: ۱۸-۲۱)

(۲۷) ایسا گوَن وتی مریدان دیم پہ
کئیسریہ پیلپیئے کلگان شت. راہا، چہ
وتی مریدان جُستی کرت: ”منی بارئوا
مردم چے گوشتنت، من کئے آن؟“ (۲۸) آیان
پَسَّو دات: ”لہتینَ گوشتِ تئو
پاکشودوکیَن یہیا ائے، لہتینَ گوشتِ تئو
الیاس نبی ائے. دگہ لہتینَ گوشتِ چہ آ
دگہ نبیان یگے ائے.“ (۲۹) گڑا آیا جُست

کرت: ”شما وت منی بارئوا چے گوشت،
 من کئے آن؟“ پٿرُسا پَسَّو دات: ”تئو مَسِيه
 ائے.“ (۳۰) بله آييا هُکم داتنت: ”اے هبرا
 پاشک مکنیت که من مَسِيه آن.“

وتی مَرکئے بارئوا، ایسائے اولی پیشگوئی

(مَتَا ۱۶: ۲۱-۲۳؛ لوقا ۹: ۲۲)

(۳۱) رَندا، ایسا مریدان تالیم دئیگا لگت
 و گوشتی: ”انسانئے چک باید انت بازیں
 سگی و سوری بسگیت. کئومئے کماش،
 مزین دینی پیشوا و شَریتئے زانوگر آلما
 آييا مَمَنَّت و بکوشارینت و سئے روچا
 رند آ پدا زندگ بیت.“ (۳۲) وهده ایسایا
 تچکاتچک اے سَجَّهین هبر کرتنت، پٿرُسا آ
 یک کَرَّے برت و گوشتی: ”او واجه! دگه
 برے چُشین هبر مکن.“ (۳۳) بله ایسایا چک
 تَرینت، مریدانی نیمگا چارت و پٿرُسی
 هگل دات و گوشتی: ”او شئیتان! چه منی
 دیما دور بئے. تئی هئال هُدای هئالے

نہ انت، انسانی ہئیالے۔“

ایسائے زندگی

(مَتّا ۱۶: ۲۴-۲۸؛ لوقا ۹: ۲۳-۲۷)

ایسایا، سجھین مہلوک و مرید (۳۴)

لوٹنت و گوشتی: ”اگن گسے لوٹیت منی
رندگیریا بکنت، باید انت وتی دلے

سجھین لوٹ و واہگان یلہ بدنت و پہ
ساہئے ندر کنگا، وتی جندئے سلیبا بڈا

بکنت و منی راہا گام بجنت. (۳۵) چیا کہ،

اگن گسے وتی ساہئے رگینگا جھد بکنت،

آیا باہینیت، بلہ هرگس پہ من و منی

وشین مستاگا وتی ساہا باہینیت، آیا

رگینیت. (۳۶) اگن یگیا سجھین دنیا

برسیت بلہ وتی ساہا باہینیت، چوئین

سوئے بارت و چے گٹ کنت؟ (۳۷) مردم

وتی ساہا پہ چہ کیمتے بھا زرت کنت؟ (۳۸)

اگن گسے اے بیوپا و ردکارین اہد و

زمانگا چہ من و منی ہبران لچ بکنت، گڑا

انسائے چکّ هم، وهدے هُداے پاکین
پریشتگانی همراهیا گۆن پتے مزینِ شان
و مڑاها پدا کئیت، چه آیا لَج کنت.

① ایسایا گۆن آیان گوشت: ”باور

کنیت، چه شما لهتین که انون ادا
اؤشتاتگ، تان هُداے بادشاهیا گۆن
سجّهین واک و کدرتا نگندیت، مَرکے تاما
نچشیت.

ایسائے دیم و درۆشمئے درپشناکی

(مّا ۱: ۱۷-۱۳؛ لوکا ۹: ۲۷-۳۶)

② چه اے هبران شش روچا رند،

ایسایا پترس و آکوب و یوهنا وتی همراه
کرت و یک بُرزین کوھیئے سرا په هَلوت و
اھوتے برتنت که اودا دگه گس مبیت.

آیانی دیم، ایسائے رنگ و درۆشم بدل بوت

و ③ آیئے پوُشاک، انچش اِسپیّت بوتنت

که جهائے هچّ گُدشودے گُدان اے دئولا

اِسپیّت و جلشکووک کرت نکنت. ④ آ

وهدي، إلیاس و موسا زاهر بوتنت و گون
ایسایا گپ و هبرش کرت. (۵) پترسا گون
ایسایا گوشت: ”واجه! مئے ادا بیگ سک
شر انت، بل کہ ما سئے ساہگ و کاپار
بندیں، یگے پہ تئو، یگے پہ موسایا و دگرے
پہ ایاسا.“ (۶) پترسا نزانت چے

بگوشت، چیا کہ سک ترسگا اتنت. (۷)
بلہ ہما دمانا جمبریا آیانی سرا ساہگ
کرت و تئوارے رُست: ”اے منی دوستیں
بچ انت، اشیئے ہبران گوش بداریت!“ (۸)
آناگت، مریدان چپ و چاگردا چارت، بلہ
آبید چہ ایسایا دگہ ہچگیش ندیست.

(۹) چہ کوہا ایر کیگئے وهدا، ایسایا
ہکم کرتنت: ”تان آ وهدا کہ انسانئے چگا
چہ مُردگان جاہ نجتگ، وتی اے
دیستگینانی بارئوا ہچگسا ہال مدئییت.“
(۱۰) آ، اے ہبرئے سرا بہ منت و وتمانوت
جیزگا اتنت کہ چہ مُردگان جاہ جنگ و

زندگ بئیگئے مانا چے اِنْت؟ (۱۱) گڑا
 جُسْتِش کرت: ”شَرِیتئے زانوگر چیا
 گوشت کہ چہ مَسِیہئے آیکا پیسر، باید
 اِنْت اِلیاس نبی بیئیت؟“ (۱۲) ایسایا پَسُو
 دات: ”شَرِیتئے زانوگرانی ہبر راست اِنْت
 کہ مَسِیہئے آیکا پیسر، اِلیاس نبی پدا
 کئیت و سَجَّہین کاران گوْم و گیگ کنت.
 بلہ آسمانی کتابان پہ چے چُش آتکگ کہ
 انسانئے چُک باید اِنْت باز سکی و سوْری
 بسگیت و مردم آیا مَمْنْت؟ (۱۳) اِلیاس
 نبیئے بارئوا شمارا بگوْشان کہ آپدا آتک و
 اَنچُش کہ هُدائے کتابان پیشگوْیی کنگ
 بوتگ، هر ڈئول آیا نی دلا لوْٹت، گوْن آیا
 ہما ڈئولش کرت.“

جَنی بچکئیئے ذرہبکشی

(مَتّا ۱۷: ۱۴-۲۱؛ لوقا ۹: ۳۷-۴۳)

(۱۴) وهدے ایسا و سئیین مرید پر ترّت
 و اے دگہ مریدانی کِرا آتکنت، مردمانی

مزنين رُمبے ديسْتِش. لهْتين شَرِيْتے
زانوگر هم همودا ات و گوَن مريدان

دِجاکا ات. (۱۵) اَنچش که مهلوکا ايسا

ديست، باز هئيران بوتنت و تچان تچانا

آييے نيِمگا آتکنت و وشاتکَش کرت. (۱۶)

آيا جُست کرت: ”شما گوَن اِشان چے

بارئوا دِجاک کنگا ايت؟“ (۱۷) چه رُمبے

نياما، مرديا پَسُو دات: ”استادا! من وتی

بچک تئي گورا آورتگ. آ هبر کرت نکنت،

چيا که يک گنگين روهيے اَسير و بنديگ

انت. (۱۸) وهده جن آيا گيپت، زمينا

دئوري دنت، دپی گپ و گج بيت، دنتان

درُشيت و کُنٹ و هُشک بيت. من گوَن

تئي مريدان گوشت که اِشيے جِنا

بگسِيْت، بله آيان در کرت نکرت. (۱۹)

ايسايا گوشت: ”او بيِباورين نسل و پدريچ!

من تان کدينا گوَن شما بمانان و بسگان؟

چکا مني کِرا بياريت!“ (۲۰) گِرا بچگَش

آورت، بله اَنچش که جِنے چم په ايسايا

کپتنت، بچگی پُرتک و ژامبلینت و زمینا
 دئور دات. آ، لیٹ و رانا کپ و گج بوت. (۲۱)
 ایسایا چه آییئے پتا جُست کرت: ”چُنت
 وهد انت که اے ڈئولا انت؟“ پتا پَسُو
 دات: ”چه کسانیا. (۲۲) باز رندا، جن آیا په
 کُشگا آس و آیا دئور دنت. اگن تئی دستا
 بوٹ کنت، ما بَزگ ایِن، مَدَت کن. (۲۳)
 ایسایا گوشت: ”اگن منی دستا بوٹ کنت؟
 آ که باور کنت، په آیا هر چیز بوٹ کنت.“
 (۲۴) بچکئے پتا هما دمانا کوگار کرت و
 گوشتی: ”منا باور انت، اگن منی باور نِزور
 انت، کُمک بکن تان پُرزورتر بیت. (۲۵)
 وهدے ایسایا دیست مهلوک چه هر نیمگا
 تچان آییئے کِرا پیِداک انت، جِنی هَکَل دات
 و گوشتی: ”او کَر و لِیِن جِن! اے بچکا یله
 دئے و پدا هچبر اشیئے جسم و جانا مِیتر.“
 (۲۶) گِزا جِنّا کرینزگے جت و بچگی
 ژامبلینت و یله دات. بچک مُردگئے ڈئولا
 کپت. بازیئے گوشتگا ات که بچک مُرتگ.

٢٧) بله ایسایا آیئے دست گیت و پادی

کرت. آپاد آتک و اوشتات. (٢٨) وهده

ایسا لوگا رست، مریدان هلو تا چه آیا
جست کرت: ”ما چیا اے بجگئے جن گشت

نکرت؟“ (٢٩) آیا پسئو دات: ”اے ڈولین

جن، بے دوا کنگا در نیاینت.“

ایسائے مرکئے دومی پیشگوی

(مٲا ١٧: ٢٢-٢٣؛ لوکا ٩: ٤٣-٤٥)

٣٠) ایسا و آیئے مریدان آ جاگه یله

دات و چه جلیلا گوستنت، بله ایسایا

نلوئت گسے بزانت که آ کجا انت، (٣١) چیا

که وتی مریدانی تالیم دئیگا گلایش ات.

گوشتی: ”انسانئے چک دروهگ بیت و

انچین مردمانی دستا دئیگ بیت که

گشنتی، بله سئے روچا رند، پدا زندگ بیت

و جاه جنت.“ (٣٢) بله مرید آیئے اے هبرا

سرپد نبوتنت و چه آیا جست کنگش هم

ترست.

۳۳) پدا کَپرناہوما اَتکنت. وهدے ایسا
 لوگا اَت، چہ مریدان جُستی کرت: ”شما
 راہا چے گوشگا اَتیت؟“ ۳۴) بلہ آیان
 پَسُو نَدات و بیئتوار بوتنت چیا کہ راہا،
 وتمانوت اے ہبرا اَتنت کہ ”بارین، مئے
 نیاما سَجھینانی مستر و کماش کئے اِنْت.“
 ۳۵) گڑا ایسا نِشت، دوازدهین مریدی
 لوٹنت و گوشتی: ”آگس کہ مستری
 لوٹیت، باید اِنْت و تا چہ سَجھینان گستر
 بزانت و سَجھینانی ہزمتکار بیت.“ ۳۶)
 گڑا، یک گسانین چُکے آیان نیاما
 ۳۷) اوشتارینتی، بڈا کرت و گوشتی:
 ”ہرگس پہ منی ناما، گوَن وشواہگی اے
 ڈئولین چُکے وتی گورا بداریت، بزانت آیا
 منا داشتگ. ہرگس منا بداریت، بزانت ہما
 آسمانی پتی داشتگ کہ منا راہی داتگ.“

آ کہ مئے بدواہ نہ انت، گۆن ما انت

(لوکا ۹: ۴۹-۵۰)

یوہنّا یا گۆن ایسّایا گوشت: (۳۸)

”استاد! ما یکّ مردے دیست کہ گۆن تئی
نامئے گرگا، چہ مردمان پلّیتین روہ در
کنت، بلہ ما آمکن و منہ کرت، چیا کہ آ چہ
ما نہ ات.“ (۳۹) ایسّایا گوشت: ”نہ، اے کارا

مکنیت، چیا کہ هرگس گۆن منی ناما
مؤجزہ و اجگایے کنت، آ وت پدا منا بد
گوشت نکنت و (۴۰) آ کہ مئے بدواہ نہ انت

گۆن ما انت. (۴۱) اگن گسے اے نامئے
سؤبا شمارا تاسے آپ بدنت کہ شما
مسیہئیگ ایت، اَلَم بزانیت کہ آیا وتی مُزّ
رسیت.

چکاس و ہتائے بارئوا

(متّا ۱۸: ۶-۱۰؛ لوکا ۱۷: ۱-۲)

هرگس، چہ اے کسانکیّنان کہ منی (۴۲)

سرا باورمند انت یگیا دیم په گناها ببارت،
په آيا گهتر انت که چنتری تاء آيئو
گردنا بښدنت و دريايا چکلی بدئینت. (۴۳)

اگن تئی دسټه ترا دیم په گناها ببارت،
آيا بُر. چیا که گون دوین دستان دوزهه
دایمی آسا کپگه بدلا، شرتر همش انت که
گون یک دسټه، نمیرانین زندئ واهند
بئو. (۴۴) (۴۵) اگن تئی پادے ترا دیم په

گناها ببارت، آيا بُر. چیا که گون دوین
پادان دوزها کپگه بدلا، شرتر همش انت
که گون یک پادے نمیرانین زندئ واهند
بئو. (۴۷) اگن تئی چمے ترا دیم په گناها

ببارت، آيا در کن. چیا که گون دوین چمان
دوزها کپگه بدلا، شرتر همش انت که گون
یک چمے هدائے بادشاهیا بپترئو، (۴۸) هما
دوزه که اودا وروکین کرم هچبر نمرنت و

آس هچبر سارت و ایرموش نبیت. (۴۹)
چیا که هرگس چه آسا وادوک کنگ بیت.
(۵۰) واد شر انت، بله اگن آيئو تام گار

بیت، شما چوں آییآ پدا وادوگ کنیت. شما
هم وتا وادوگ و تامدار بکنیت و گوڻ
یکدگرا په سهل و ایمنی زند بگوازیښت.

سور و سئونئ بارئوا

(مَتَا ۱۹: ۱-۱۲؛ لوقا ۱۶: ۱۸)

۱) ایسا، چه اوډا در آتک و دیم په

یهودیّه دَمگ و اُردنئ کئورئ دومی
پهناتا شت. اوډا، پدا مردمانی بازیڼ رُمبے
آتک و آیئے کِرا مچ بوت. آ، وتی هیل و
آدتئ سرا، مردمانی تالیم دئیگا گلایش

بوت. ۲) لهتین پریسی آتک و په آیئے

چکاسگا جُستش کرت: ”بارین، رئوا انت
که مرد وتی جنئے تلاک و سئونان بدنت؟“

۳) ایسایا پَسو دات: ”موسایا شمارا چه

هکم کرتگ؟“ ۴) آیان پَسو دات:

”موسایا رزا داتگ که مرد په وتی جنئے
سئون دئیگا، تلاک نامّه بنیسیت و آییا

بگیشینیت.“ ۵) نون ایسایا گوشت:

”موسایا پہ شمئے سِنگدلیئے سئوبا اے
 ڈئولا ھکم داتگ. (۶) بلہ جھانئے
 جوڑینگئے وھدا، » ھدایا انسان مردین و
 جنین اڈ کرتگ. (۷) » پمیشکا، مرد چہ
 وتی پت و ماتا جتا و گوئن وتی جنا ھور و
 یکجاہ بیت. (۸) » مرد و جن، یک جسم
 و جان بنت،» اے پیما، نون آ دو نہ انت،
 یک جسم و جانے انت. (۹) پمیشکا، آ کہ
 ھدایا یک کرتگ انت، انسان آیان جتا
 مکت. (۱۰) لوگا کہ شتنت، مریدان چہ
 آیا اے بارئوا جست کرت. (۱۱) گوشتی:
 ”کسے کہ وتی جنینئے سئون و تلاکان
 دنت و گوئن دگہ جنینیا سور و سانگ کنت
 بزان کہ آ، گوئن وتی نوکین جنا زنا کنگا
 انت. (۱۲) ھمے ڈئولا، اگن جنینے چہ وتی
 مردا سئون بگیپت و گوئن دگہ مردیا سانگ
 و سور بکنت، آ ھم زنا کنگا انت.“

ایسا و کسانین چک

۱۳) یِک رُوچے، مردمان وتی گسانِین

چُک، ایسائے کِرا آورتنت کہ وتی دستا
آیانی سرا بُمُشیت، بلہ مریدان نِهَر و هَکَل

دانتت. ۱۴) ایسایا کہ چُش دیست نارزا

بوت و گوَن مریدان گوشتی: ”چُگان بِلِیت

منی کِرا بیاینت، آیانی دِیما مدارِیت، چِیا

کہ هُدائے بادشاہی اَنچِین مردمانِیگ اِنَت.

۱۵) شمارا راستِین گوَشان، آ کہ هُدائے

بادشاہیا چُگانی پِیما مَمَیت، هِچبر اوُدا

پاد اِیر کَرَت نکنت. ۱۶) رَندا ایسایا چُک

وتی کُٹا نندارِینتنت، دستی پَر مُشت و

برکتی دانتت.

زَردارِین وَرنا و نمیرانِین زَند

۱۷) وهدے ایسایا وتی راہ گِیت و

شت، یِک مردے تچانا اَتک، کوَنڈان کِیت و

جُستی کرت: ”او نیکیٰ استاد! من چوَن

بکنان کہ نمیرانیِن زندئے واہند بیان؟“ (۱۸)

ایسایا گوشت: ”تئو منا ’نیکیٰ‘ پہ چے
گوشتے؟ آبیّد چہ ہدایا، گس نیکی نہ انت.

ہدائے حکمان ہم تئو زانئے: ”ہوَن (۱۹)

مکن، زنا مکن، دُزی مکن، دروگیٰ شاہدی
مدئے، دگرئے مالا مئور، وتی پت و ماتا

اِزت بدئے.“ (۲۰) مردا پَسئو دات: ”او

استاد! ہدائے اے حکم و پرمانان، من چہ

کسانیا کاربند کنگا آن.“ (۲۱) گڑا، ایسایا پہ

مہرے آییئے نیمگا چارت و گوشتی: ”ترا

انگت یک کارے کنگی انت، برئو وتی

سجھین مال و ہستیا بہا کن و زَران گریب

و نیزگارین مردمانی سرا بھر کن، اے پئما

ترا آسمانی گنجے رسیت. گڑا بیا و منی

رَندگیریا بکن.“ (۲۲) چہ اے ہبرا، دیمی

پژمردہ، گمیگ و پریشان بوت و شت. چیا

کہ آ سیّر و ہزگارین مردے ات.

(۲۳) ایسایا چارین نیمگان چارت و گوئن
 وتی مریدان گوشتی: ”په مالدارین
 مردمان، هُدائے بادشاهیا پاد ایر کنگ سک
 گران انت.“ (۲۴) آیئے مرید چه اے هیران
 هئیران بوتنت. ایسایا پدا گوشت: ”او منی
 چُگان! هُدائے بادشاهیا پاد ایر کنگ، سک
 گران انت.“ (۲۵) چه سوچنئے دُمکا اُشترئے
 گوزگ وه باز گران انت، بله هُدائے
 بادشاهیا، زردارین مردمئے رئوگ انگت
 گرانتر انت.“ (۲۶) مرید، گیشتر هئیران
 بوتنت و گوئن یکدومیا گوشتش: ”گُرا کئے
 رَگت کنت؟“ (۲۷) ایسایا پدا آ چارتنت و
 گوشتی: ”په انسانا نبوتنی انت، بله په
 هُدایا چُش نه انت، چیا که هُدائے دستا هر
 چیز بوت کنت.“

(۲۸) گُرا پِترُس گوشگا لَگت: ”ما وتی
 هر چیز یله داتگ و تئی رَندگیریا کنگا
 این.“ (۲۹) ایسایا پَسُو دات: ”باور کنیت،

اڱن ڪَسيّا پِه من و پِه مني وِشِين مِستاڱا
وتي لوڱ، برات و گهار، مات و پت، چُڪ يا
مال و ڏگار يله داتگ اُنت و مني

رَندگيري اي ڪرتگ، (۳۰) هُدا آياني بدلا سَد
برابر گِيشترَ دنت. همے جهانا، گُون سَڪي و
سُورياني همراهيا، لوڱ، برات و گهار، مات،
چُڪ، مال و ڏگار آيا رسيت و آدگه جهانا
هم ابدمانين زَندئے واهندَ بيت. (۳۱) بله
بازينے كه ائولي اُنت، آهري بيت و بازينے
كه آهري اُنت، ائولي بيت.

ايسائے مَرڪئے سئيمي پيشگوئي

(مَتا ۱۷:۲۰-۱۹؛ لوكا ۱۸:۳۱-۳۴)

(۳۲) ايسا پيسر و مريد آيئے رَندا،
اورشليمے نيَمگا رئوگا اُنت. مريد، هئيران
و به مانگ اُنت و آدگه همراهاني دلا،
تُرس و بيمے ودي بوتگات. ايسايا آ
دوازدهين مريد ڪَريا برتنت و گوشتي كه
گُون آيا چے بئِگي اُنت. (۳۳) ”نون ما

اور شلیما رٹوگا این، اودا انسانے چکا
 گرت و مزین دینی پیشوا و شریتے
 زانوگرانی دستا دینت. آیئے مرکے هکما
 برنت و درکئومین مردمانی دستا دینتی.
 (۳۴) درکئومین مردم آیئے سرا ریشکند و
 مسکرا کنت، آیئے سر و دیمّا ته جنت،
 شلاک و هئیزرانی جنت و گشتی، بله
 سئے روچا رند، آپدا زندگ بیت و جاه
 جنت.

ناراهین واهگ

(متّا ۲۰: ۲۰-۲۸)

(۳۵) زبديئے دوین چک اکوب و یوهنا،
 ایسائے کرا آتکنت و گوشتیش: ”او استاد!
 مئے واهگ اش انت آ چیزا که چه تئو انون
 لوئین، په ما بکنی.“ (۳۶) اییا پسئو دات:

”چه لوئیت؟“ (۳۷) گوشتیش: ”وهده
 تئی بادشاهی کیت، وتی پُرشئوکتین
 دیوانا، چه ما یگیا وتی راستین و آ دگرا

چيڻن نيڻمگا بننداريڻ. “ (۳۸) ايسايا پَسُو
 دات: ”شما زانِيَت چَے لوڻگا اِيَت. باريڻ،
 شمارا اے توان هست، آ جاما که من نوَش
 کنان بنوَشِيَت و آ پاکشوديا که من کنان
 بکنيَت؟“ (۳۹) گوشتِش: ”جی هئو، اے کارا
 کرت کنين.“ ايسايا گوشت: ”ديمترا، شمارا
 اے جام نوَشگی و اے پاکشودی هم کنگی
 انت، (۴۰) بله بزانيَت که اے چه منی
 اجازتا در انت و گوشت نکنان کئے منی
 راستين و کئے چيڻن نيڻمگا ننديت. اے
 جاگه، همایانيگ انت که په آيان گيشينگ
 بوتگانَت.“ (۴۱) وهدے آ دگه دهين
 مريدان اے هبر اشکت، آکوب و يوهنائے
 سرا زهر گپتنَت. (۴۲) گڙا، ايسايا سجھين
 مريد لوڻتنَت و گوشتي: ”شما زانِيَت، آ که
 درکئومانی هاکم زانگ بنت مردمانی سرا
 هاکم کننت و کئومانی مستر چيردستاني
 سرا وتی اهتیارا کار بندنت. (۴۳) بله شما
 چُش مکنِيَت، چه شما هرگس که مزنی

لوٿيت، بايد انت سڄھيناني ھزمتڪار بيت
و (۴۴) ڇھ شما ھرگس ڪھ مستري لوٿيت،

سڄھيناني گستر و دزبوج بيت. (۴۵) ھمے
ڏئولا، انسانے چڪ نياتڪگ ڪھ مردم آبيئے
ھزمتا بڪنت، آتڪگ ڪھ مردمانی ھزمتا
بڪنت و گون وتی ساھئے دئيگا، بازينيا
برکينيت.

ڪورين بارتيمووسئ ذرهبڪشي

(متا ۲۹:۲۰-۳۴؛ لوكا ۱۸:۳۵-۴۳)

(۴۶) گڙا، آريھائے شھرا آتڪنت. وھدے
ايسا گون وتی مرید و دگه بازين مردمانی
همراهيا، ڇھ آريھايا در کيگا آت، راھئے
سرا، يڪ ڪورين پنڏوڪے نشتگات ڪھ نامی
بارتيمووس آت و تيمووسئ چڪ آت.

(۴۷) وھدے بارتيمووس سھيگ بوت، ايسا
ناسري انت ڪھ ڇھ ھمے راھا گوزگا انت،
گوانکی جت و گوشتی: ”ايسا، او داوود
بادشاھئے چڪ! ترا منی سرا بڙگ بات.“

٤٨ لھتینا ھگل کنا نا گوشت: ”بیئتوار

بئے!“ بلہ آییا گیشتر کوگار کرت: ”او داوود بادشاھے چک! ترا منی سرا بزگ

بات.“ ٤٩ ایسا اوشتات و گوشتی:

”تئواری کنیت.“ مردمان آ کور تئوار کرت و گوشتش: ”دلا مزن کن! پاد آ، بیا کہ ترا

تئوار کنگا انت.“ ٥٠ بارتیماووسا وتی

کباہ کرے دئور دات، کپی کرت و ایسائے

گورا آتک. ٥١ ایسایا جست کرت: ”چے

لوئے؟ من پہ تئو چے بکنان؟“ گوشتی:

”او استاد! من لوئان کہ دوبر بگندان.“ ٥٢

ایسایا گوشت: ”برئو کہ تئی ایمانا ترا

دراہ کرت.“ کور هما دمانا بینا بوت و

ایسائے ہمراہیا رئوان بوت.

پہ ایسائے وشتاکا

(مٲا ١:٢١-١١؛ لوکا ٢٨:١٩-٤٠؛ یوھنا ١٢:١٢-١٩)

١ وھدے اورشلیمئے نزیکا، زئیتونئے

کوھئے دامنا بییت پاجی و بییت انیائے

مِيتگان رَسْتنت، گُڙا ايساڀا دو مرید رئون
 دات و (۲) گوشتی: ”دیمی میتگا برئویت.
 انچش که اودا رسیّت، کُڙگین هرے گندیّت
 که بستگ. آ کُڙگا انگت هچکس سوار
 نبوتگ. آیا بوجیت و ادا بیاریّت. (۳) اگن
 کُسیا جُست کرت که ’شما چے کنگا ایت،‘
 بگوشتیّت که ’واجها اے کُڙگ پکار انت و
 پدا زوت پری تَرینیت.‘ (۴) گُڙا دوین
 مرید شتنت و کُڙگے دیستش که دروازگے
 دپا بستگات. بوْتکِش. (۵) چه اودا
 اوشتاتگین مردمان لهتینا جُست کرت:
 ”شما چے کنگا ایت؟ په چے اے کُڙگا
 بوجیت؟“ (۶) انچش که ايساڀا سوچ
 داتگ اتنت، آیان هما داب گوشت. گُڙا،
 داتش. (۷) کُڙگش ايسائے کُڙا آورت و
 وتی شال و چادرش آییئے پُشتا ایر کرتنت
 و ايسا سوار بوت. (۸) بازیڻیا ايسائے
 وشتاک کنگا، آییئے راهئے سرا وتی شال و
 چادر چیرگیجان کرتنت. دگه بازیڻیا، چه

مَچکدگ و ڈگار ان درچکانی ٹال و تاک
بُرَّت و راہئے سرا ایڑ کرت۔ (۹) ایسائے
پیش رُمب و پدرُمبیں مردم، کوگار کنانا
گوشگا اتنت:

”هوشيانا،

مبارک بات هما کہ پہ
هُداوندئے ناما کئیت!

(۱۰) شُگر انت کہ مئے بُنپیرک
داوودئے بادشاہی پدا برجاہ
دارگ بیت۔

هوشيانا، بُرزیں ارشا!

(۱۱) گڑا ایسا اورشلیما آتک و مزین
پرستشگاها شت۔ اوڊا، آیا پرستشگاھئے
چارین کُنڈانی هر چیز چارت۔ بله بیوهد
آت، پمیشکا گون وتی دوازدهین مریدان
بئیت انیا یا شت۔

انجیرئے درچکئے ھُشک بئیگ

(مَتّا ۱۸:۲۱-۱۹)

دومی روچا، وھدے ایسا و آییئے (۱۲)

مرید چہ بئیت انیایا در کپتنت، راھا ایسا

شدیگ بوت. (۱۳) آیا چہ دورا انجیرئے

درچکے دیست کہ تاکی سبز و بز اتنت.

درچکئے نزیگا شت تان بگندیت بارین بر

انت یا نہ. بلہ وھدے رست، آییڈ چہ تاکا

دگہ ھچی ندیست، چیا کہ انجیرئے برئے

مؤسم نہ ات. (۱۴) گڑا گوون درچکا گوشتی:

”چہ اد و رند، ھچگس چہ تئو برے

مئورات.“ اے ھبر مریدان اشکت.

چہ مزین پرستشگاھا سئوداگرانی در کنگ

(مَتّا ۱۲:۲۱-۱۷؛ لوقا ۱۹:۴۵-۴۸؛ یوھنا ۲:۱۳-۲۲)

انچش کہ اورشلیما سر بوتنت، (۱۵)

ایسا مزین پرستشگاھئے پیشگاھا شت و

اودا سئوداگر و گراکانی گلینگ و در کنگا

ڳلايش بوت. زَر بدل ڪنڊوڪين سَرآپاني
 ٿيڻي چڻي ڪرتنت و ڪپوت بها ڪنڊوڪاني
 ڪُرسی و تَهتگی دئور دانتت. (۱۶) مزنين
 پرستشگاهه پيشگاهه، تاجرانا مالئ برگ
 و آرگی هم نه اِشت. (۱۷) مردمی تاليم
 دانتت و گوشتی: ”زانا، هُداي ڪتابا نبيسگ
 نبوتگ: ”مني لوگ سڄهين ڪئوماني دوا و
 پرستشئ جاگه بيت،“ بله شما دُزبازارے
 ڪرتگ. (۱۸) وهده مزنين ديني پيشوا و
 شريتئ زانوگران اے هبر اِشکت، آيئے
 ڪشگئ جُهدش ڪرت. بله ٿرستش، چيا ڪه
 سڄهين مردم چه ايسائے تاليمان هئيران و
 هبگه آنتت. (۱۹) بيگاه ڪه بوت، ايسا و
 آيئے مريد چه شهره در ڪپتنت.

انجیرئے درچکئے ابرت

(مٽا ۲۱:۲۰-۲۲)

(۲۰) دومی سُها، راها هما انجیرئے
 درچکش دیست ڪه نون چه بُنا هُشک

٢١) پٿرُس، ايسائے پيسريگين
هبرئے ياتا ڪپت و گوشتي: ”واجه! بچار،
اے درچڪ که تئو بدڏوايي ڪرت گيمرتگ.“

٢٢) ايسايا پَسَّو دات: ”هڏائے سرا باور

ڪنيت، ٢٣) شمارا راستينَ گوشان، اگن

گسيًا ستڪ و باور بيت و اے ڪوڙها
بگوشتيت: ’وتا چه ادا چست ڪن و دريائے
تھا دئور بدئے‘ و وتي گوشتگين هبرئے سرا
دلا شک مئياريت و باور بڪنت، آ وهدی په

آيا انچش بيت. ٢٤) پميشڪا شمارا

گوشان، هرچه که وتي دواياني تھا لوئيت،
باور ڪنيت که شمارا رستگ و شمارا دئيگ

بيت. ٢٥) هر وهدا که په دوايا اوشتيت،

اگن شمارا گوڻ يگيا گلگے هست، وتي
دوائے تھا آيا بېکشيت تانکه شمئے آسماني
پت هم، شمئے گناه و مئياران بېکشيت.

٢٦) بله اگن شما مبکشيت، شمئے آسماني

پت هم شمئے گناه و مئياران نبکشيت.“

ايسائے واک و اهتیار

۲۷) ایسا و آییئے مرید، پدا اورشلیما

آتکنت. انچش کہ ایسا مزین
پرستشگاہئے پیشگاہا گام جنگا ات، مزین
دینی پیشوا، شریئتے زانوگر و کئومئے

کماش آییئے کرا آتکنت. ۲۸) جستش کرت:

”تئو گون کجام هک و اہتیارا اے کاران
کنئے؟ کئیا ترا اے کارانی کنگئے اہتیار

داتگ؟“ ۲۹) ایسایا پسئو دات و گوشت:

”منا ہم چہ شما جستے هست، منی پسئو
بدئیئت، تان من ہم شمارا بگویشان کہ
گون کجام هک و اہتیارا اے کاران کنان.

۳۰) یہیایا پاکشودی دئیگئے اہتیار، چہ

آسمانا رستگات یا چہ انسانئے نیمگا؟

پسئو بدئیئت!“ ۳۱) آیان وت مانوتا شور

و سلاہ کرت و گوشتش: ”اگن بگوشین چہ
آسمانا ات، گرا گوشتیت: پہ چے آییئے سرا

ایمانؤ نیاورت؟“ ۳۲) اگن بگوشین چہ

انسانئے نیمگا ات...؟“ اے ہبرش دیما نبرت

چیا کہ آیان چه مردمان ثرست، په اے
 هاترا کہ مردم یهیا یا برهگین نبیے حساب
 کنگا آنت. (۳۳) پمیشکا پَسئوش دات: ”ما
 نزانین.“ ایسایا گوشت: ”گڑا من هم شمارا
 نگوشتان که گوَن کجام هک و اهتیارا اے
 کاران کنان.“

بدین باگیانانی مسال

(مَثَا ۳۳: ۲۱-۴۶؛ لوکا ۹: ۲۰-۱۹)

(۱) ایسایا، رندا گوَن مسال و درور
 وتی هبر گوَن آیان بُنگیج کرت و گوشتی:
 ”مردیا انگوری باگے اڈ کرت. آییئے چپ و
 چاگردا پل و پسیلی بست، په انگورانی
 شیرگئے گرگا گل و کُمبے جوڑی کرت و په
 نگهپانیا یک بُرجے هم بستی. رندا باگی په
 کُندهکاری و زمان لهتین باگیانئے دستا
 دات و وت سپریا شت. (۲) وهده

انگورئے مؤسم بوت، آیا هزمتکارے
 زمان زورین باگیانانی کِرا راه دات تان چه

باگا ڪم۽ نيبگ بياريت، (۳) بله باگپانان
 اے هِزمتڪار لَٽ و ڪُٽ ڪرت و ڳون هورڪ
 و هاليگين دستان پر ترينت. (۴) ڳڙا،
 هُدا بندا دگه هِزمتڪار۽ ديم دات. آيان،
 آيئ۽ سر هم پروشت و بے اِزت ڪرت. (۵)
 پدا دگه هِزمتڪار۽ رئونى دات و باگپانان
 آ هم جت و ڪُشت. هم۽ ڏولا، آيا دگه
 بازين هِزمتڪار۽ راه دات، بله باگپانان
 لهتين جت و لهتين ڪُشت. (۶) نون په راه
 دئيگا آيئ۽ ڪڙا يڪ ڪس۽ پشت ڪپتگات،
 آيئ۽ دوستين مردين چڪ ات. ڳڏسرا، وتي
 هما چڪي رئون دات، هيئالي ڪرت بلڪين
 آيئ۽ روا بدارنت. (۷) بله باگپانان
 وت مان و تا گوشت: 'باگ۽ ميراس دار همش
 انت، بيايت اشيا هم ڪشين، تانڪه ملڪ و
 ميراس م۽ بنت. (۸) ڳڙا گيت و ڪشتش
 و جوئش چه باگا ڏن، دئور دات. (۹)
 ايسايا جست ڪرت: "نون شم۽ گمانا باگ۽
 هُدا بندا چه ڪنت؟ آ ڪييت، باگپانان ڪشيت

و باگا دگه باگیانانی دستا دنت. (۱۰) زانا،
شما پاکین کتابا نئوانتگ:

» آ سِنگ که بان بَندیَن اُستایان «
پسند نکرت و نَزرت»

» هما سِنگ، بُنِهشت « » بوت. «

(۱۱) » اے هُداوندئے کارِ انت و «

» مئے چَمّان اَجَبِ انت. «

(۱۲) نون آیان لوُت ايسّایا دزگیر
بکننت، چیا که زانتش ايسّایا اے مِسال
همایانی بارئوا آورتگ، بله چه مردمان
تُرسِتَش. گُرا ايسّاش اِشت و شتنت.

مالیاتئے بارئوا

(مَثَا ۲۲: ۱۵-۲۲؛ لوکا ۲۰: ۲۰-۲۶)

(۱۳) رَندا، آیان لهتین پَریسی و هیرودی

ایسائے کِرا رٿوان دات تان آیا چہ آییئے
 جندئے ہبران مان بگیشیئنت. (۱۴) نون
 آتک و جُستش کرت: او استاد! ما زانیں کہ
 تئو تچک و راستین مردمے ائے و ہرچے
 گوشتے پہ راستیا گوشتے و ہچکسیئے
 نیمگا نگرئے، چیا کہ سجھینان پہ یک چمیا
 چارئے و گوئن راستی و دلستکی ہدائے
 راہا سوچ دئیئے. باریں، رومئے بادشاہ
 کئیسرا، سُنک و مالیات دئیگ رٿوا انت یا
 نہ؟ ما آیا مالیات بدئیین یا مدئیین؟ (۱۵)
 ایسایا آیانی اے دوتل و دوپؤستی زانت و
 گوشتی: ”چیا منا چکاسگا ایت؟ یک
 دینارے بیاریت تان بچاران. (۱۶) آیان
 دینارے آورت. جُستی کرت: ”اشیئے سرا
 کئی نام و نکش پر انت؟“ آیان پَسؤ دات:
 ”کئیسرئے. (۱۷) نون ایسایا گوشت: ”گڑا
 کئیسرئیگا کئیسرا بدئییت و ہدائیگا ہدایا
 بدئییت. “ چہ اے پَسؤوا، آہئیران و ہبگہ
 منتنت.

رَندا، لَهتِین سَدوکی، کہ آهَرَتے (۱۹-۱۸)

نَمَنوُک اَنت، ایسائے کِرا آتک و جُسِتِش
کرت: ”او استاد! موسایا پہ ما نبشتگ: «
اگن گسیئے سور کرتگیں براتے بے چُکا
بمریت و جنوُزامی زندگ بیت، گُرا آییئے
برات باید اِنٹ گوُن آ جنوُزاما سور بکنت
تانکہ چُک و رَند و راہے پہ وتی براتا
بَلِیت.» (۲۰) اے ڈئولا، ہپت برات اَتنت.

اٹولی براتا جَنے گپت و بے چُکا مُرت، (۲۱)
گُرا دومی براتا گوُن آ جنوُزاما سور کرت،
بلہ آ ہم بے چُکا مُرت. سئیمی برات ہم،
ہمے ڈئولا. (۲۲) چہ ہپتِین براتان ہچگسا
پہ وت رَند و راہے نہ اِشت. گُڈسرا، آ جنِین
ہم مُرت. (۲۳) نون تئو بگوُش، آهَرَتے

روچا اے جنِین کجام براتئیگ بیت؟ چیا
کہ ہر ہپتِین براتان باریگ باریگا گوُن آیا

سور کرتگأت. “ (۲۴) ایسایا گوشت: ”شما
گمراه نه ایت؟ پرچا که نه چه پاکین کتابان
چیژے سرکچ وریت و نه هدائے واک و
زؤرا سرید بیت. (۲۵) مُردگ که جاه جنت،
نه سور کنت و نه سور دئیگ بنت، آسمانی
پریشتگانی ڈئولا بنت. (۲۶) مُردگانی پدا
زندگ بیگ و جاه جنگے بارئوا، زانا شما
موسائے کتابا بُن گپتگین ڈؤلکئے کسّه
نئوانتگ، که هدایا گوَن موسایا چؤن هبر
کرت؟ « من آن، ابراهیمئے هدا، اِساکئے
هدا و آکوبئے هدا. » (۲۷) بزان آ، مُردگانی
هدا نه انت، زندگینانی هدا انت. شما باز رد
وارتگ.

مسترین هکم

(مَتّا ۲۲: ۳۴-۴۰؛ لوقا ۱۰: ۲۵-۲۸)

(۲۸) چه شَریتئے زانوگران یگے، آیانی
اے هبران گوَش دارگا ات و آييا مارت که
ایسا شَر پَسُو دئیگا انت، نژیگا آتک و

جُستی کرت: ”شَرِیتئے مسترینِ هُکم کجام
انت؟“ (۲۹) ایسایا پَسُو دات: ”شَرِیتئے

مسترینِ هُکم اِش انت: <char>
<"style="qt"> او اِسرائیل! گوْش دار:
هُداوند، مئے هُدا، یکتائین هُدا

انت، <char/> (۳۰) » وتی هُداوندین
هُدایا، په دل، گوْش سَجْهینِ جان و ساه،
گوْش سَجْهینِ پَهم و پِگر و گوْش سَجْهینِ
وس و واکا دُوست بدار. (۳۱) دومی هُکم

اِش انت: » گوْش وتی همسَاهگا وتی
جندئے پئِما مَهر بکن. « چه اے دوینان،
دگه مسترینِ هُکم نیست. (۳۲) گُرا،

شَرِیتئے زانوْگرا گوْشت: ”او استاد! تئو
سک راست و شر گوْشت، په راستی که
هُدا یگے و ابید چه آییَا، هُداے نیست. (۳۳)

آییَا په دل، گوْش سَجْهینِ پَهم و پِگر و
سَرجمینِ وس و واکا دُوست دارگ و
همسَاهگا وتی جندئے پئِما مَهر کنگ چه
سَجْهینِ هئیراتیین سوْچگی تُهپه و

سجھین گربانیگان شرتر انت۔“ (۳۴) وھدے
 ایسایا دیست آییا داناين پَسَّوے دات،
 گوشتی: ”تئو چہ ھدائے بادشاھیا دور
 نہائے۔“ چہ اد و رند، ھچگسا دل نکرت چہ
 ایسایا چیزے جست بکنت۔

مسیہ کئی چک انت؟

(مَتّا ۲۲: ۴۱-۴۶؛ لوقا ۲۰: ۴۱-۴۴)

(۳۵) وھدے ایسایا، مزنین پرستشگاھا
 تالیم دات، جستی کرت کہ ”شریتئے
 زانوگر چہ پیما گوشتت مسیہ داوود
 بادشاھئے چک انت؟ (۳۶) داوودا وت چہ
 ھدائے پاکین روھئے شبین و الھاما
 گوشتگ:

» ھداوندا گوّن منی ھداوندا«
 گوشت»

» منی راستین نیمگا بنند«

« تان هما وهدا که تئی
دژمنان تئی پادانی چیرا
دئور بدئیان.»

اگن داوودئے جند، مَسِیها وتی (۳۷)
هُداوند گَوْشیت، گْرا آ چۆن داوودئے چکّ
بوت کنت؟“ مردمانی مُچیا گۆن وشی و
شادهی، ایسائے هبر گۆش داشت.

ایسا شَرِیتْئے زانوگران پاشک کنت

(مَتّا ۲۳: ۱-۳۶؛ لوقا ۲۰: ۴۵-۴۷)

پدا، ایسایا وتی تالیمانی تها (۳۸)
گَوْشت: ”چه شَرِیتْئے زانوگران هُزار بیت
که آیان، ذْراجین جامگ و کباه گورا کنگ
دۆست بیت و بازارانی تَر و گردا، چه
مردمان و شاتک و ذَرهبات لؤئنت. (۳۹)
گنِیسَهانی شرترین جاها گچین کنت و
مهمانیان، ائولی ردئے نندگش پسند انت.
جنۆزامانی لؤگان گۆن مالواریا برنت (۴۰)
و په پِیش دارگا وتی دوا و سَنایان

دُراجگَش کنت. اِشان سکتريِن سِزا و پدمُ
رسيت.“

جنؤزاميئے پاکونڈی هئيرات

(لوکا ۲۱: ۴-۴)

۴۱) ايسا، مزنين پرستشگاهئے

هئيراتانى پيتيئے ديم په ديما نشتگات و
هما مردمان چارگا ات كه اے پيتيا زرش
دئور دات. چه زرداران بازينيا، زيادهين
زرے اير كرت. ۴۲) گزا، گريب و بيوسين

جنؤزامے آتک و دو پئيسه اي پيتيا مان

۴۳) كرت. نون ايسايا مريد وتي كرا

لوئتنت و گوشتي: ”شمارا راستين گوشان،
اے بيوسين جنؤزاما چه آ سجهينان گيشتر
زر پيتيا مان كرت. ۴۴) چيا كه آ دگران چه

وتي گيشين مالا چيزكه دات، بله اے

جنؤزاما، گون وتي نيژگاري و گريبيا،

هرچه كه آيا هستات داتي، بزان وتي

سجهين بنمال.“

آيوڪين زمانگي ٻارنوا ايسائي پيشگويي

(مَتا ۱: ۲۴-۱۴؛ لوقا ۵: ۲۱-۱۹)

۱) وهڌي ايسا چي مزين پريستشگاها

در آيگا آت، چي مريدان يگيا گون آيا
گوشٽ: ”او استاد! بچار چونين ڏولدارين
سنگ و ڏوڪ آنت و چونين شوكين لوگ و
ماڙي آنت.“ ۲) ايسايا پسو دات: ”اے

ڏولدارين لوگ و ماڙيان گندئي؟ چي اِشان
يڪ سنگي هم دومي سنگي سرا نمائيت،
سجهينان پروشت و کروشت.“

۳) وهڌي ايسا مزين پريستشگاهي

ديم په ديم زيتونئي ڪوهي سرا
نشتگات، پٿرس، آڪوب، يوهنا و انڊرياس
آييئي ڪرا آتڪنت و په هلوت و اهوئي

جستش ڪرت: ۴) ”مارا بگوش، بارين، اے

پرشت و پروش ڪدين بيت و اشيئي نزيڪ

بيگيئي نشاني چي انت؟“ ۵) ايسايا هبر

بنگيچ ڪرت و گوشنت: ”هزار بيت، گسي

شمارا گمراه مکت. ⑥ بازیئے منی ناما
 کئیت و گوشتیت: 'من هما آن' و بازیئیا
 گمراه کنت. ⑦ وهدے جنگانی کوگارا
 اشکنیت و آیانی هال و هبر شمئے گوشتان
 کپیت، مٹرسیت و پریشتان مبیئت. اَلَم اے
 ڈئولا بیت، بله آنکت هلاسیئے وهد
 نیاتکگ. ⑧ یک کئومے دگه کئومیئے سرا
 و یک هکومتے دگه هکومتیئے سرا پاد
 کئیت. بازیئن مُلک و جاگهان زمین چنڈ بیت
 و گھت کپیت. اے، تھنا زَنک و زایگئے
 دردانی بندات انت.

⑨ هُزار بیئت! شمارا هکدیوانانی دیما
 پیش کنت، کنیسَهانی تھا جنت و په
 منیگی، هاکم و بادشاهانی دیما
 اوشتاریننت. گُرا شمارا شَرین مؤه
 رسیت که په من گواهی بدئیئت. ⑩ بله
 پیسرا باید انت که منی و شین مستاک په
 سَجھین کئومان جار جنگ بیئت. ⑪

هروهد که شمارا گرنٓت و هکدیوانانَ برنت،
 چه پیّشا پریّشان مبیّت که 'ما چے
 بگوشیّن. آ وهدا، هر چیزے که شمارا
 سوّج دئیگ بیت، هماییا بگوشیّت. چیا که
 گوّشوک شما نه ایّت، هدائے پاکيّن روہ انت.
 ۱۲) برات وتی براتا دروّهیت و

کوّشاریّنیت و پت وتی چکا، چکّ چه وتی
 پت و ماتا یاگی بنت و آیان کوّشاریّننت.
 ۱۳) سجّهیّن مردم، په منی نامئیگی چه
 شما نپرٓت کننت. بله هما که تان آهرا
 سگیان سگیت، آرگیت.

تُرسناکيّن وهد و جاور

(مَتّا ۲۴: ۱۵-۲۸؛ لوکا ۲۰: ۲۱-۲۴)

۱۴) وهدے شما آ'پلیت و بیّران
 کنوکیّن بژناکا' هما جاگها گندیّت که آییئے
 جاگه نه انت، "وانووک بزانت و شرّ سرید
 بیّت، "هما که یهودیّها انت دیم په کوّهان
 بتچنت. ۱۵) آ که بان و بادگیرئے سرا انت

په چیزئے زورگا جَھلا ایڙ مکیت و لوگا
مرئوت و (۱۶) آ که ڈگارانی سرا کِشت و
کِشارا اِنْت، وتی کباهے زورگا پِر مَتَرِیت.
(۱۷) آ رُوچان، اِپسُو ز په لاپِڙ و

چُک ماتِین جنینان. (۱۸) دوا بکنیت که اے
چیز زمستانا مِیت. (۱۹) چیا که هما

رُوچان، اَنچین سَگی و سَوریے کِیت که
آییئے مِسال، چه هما رُوچا که هُدا یا جَهان
جوړِینتگ تان اے وهدا نئیاتکگ و هچبر
هم نئییت. (۲۰) اگن هُدا وندا آ سَگیانی

رُوچ گمتر مکر تینت، هچ مردمے
نرکتگات. بله په وتی گچین کرتگیانی
هاترا، آ رُوچی گمتر کرتگانت. (۲۱) آ

وهدا، اگن گسے شمارا بگوشیت: 'بچار،
مَسیه اِدا اِنْت' یا 'بچار، اوْدا اِنْت،' باور
مکنیت. (۲۲) چیا که دروگین مَسیه و

دروگین نبی جاہ جننت و نشانی و اَجگایی
پیش دارنت. وتی سَجْهین زوْرا جننت که

گچين ڪر تگينان هم گمراه بكننت. (۲۳) نون
شَر هوش و سار كنيت، چيا كه اے سجهين
جاوراني بئيجا پيسر من شمارا هال داتگ.

ايسائے پر ترگ

(مَتَا ۲۴: ۲۳-۴۴؛ لوقا ۲۱: ۲۵-۳۸)

(۲۴) آ روچان، چه اے سگي و سوريان و
رند، روچ تهار بيت، ماه ندرپشيت و
ماهڪاني نبيت، (۲۵) استار هم چه آسمانا
ڪپنت و آسماني زور و واک لرزينگ بنت.
(۲۶) آ وهدا، مردم انسانے چگا گندنت، كه
گون مزين واک و توان و شان و شئوكتے
چه جمبراني نياما كئيت. (۲۷) گزا
پريشتگان راه دنت و چه چارين گواتان،
بزان چه زمينے هند و دمگان تان آسمانے
گڏي مرز و سيمسران، وتي گچين ڪر تگين
مردمان يڪجاه كننت.

(۲۸) نون چه انجيرے درچكا درس و

سَبَكَّ بَغْرِيَّتْ. اَنچُش كه آيِيئِ ئال نَرَمَ بَنَت
و تاكَ تَرَكْنَت، گَرَّا زانِيَّتْ كه گرماگئِ

مؤسَم نَزِيكَ اِنَت. (۲۹) هَمِ دُئولا، وهدِ

اِ چيزانَ گنديَّتْ، وَتَ زانِيَّتْ كه مني
آيِگئِ وهد نَزِيكَ اِنَت و دروازگئِ دِپا

رَستگان. (۳۰) شمارا راستِيَن گَوْشان، تان

اِ سَجَّهِيَن جاور مَيايِنَت اِ نَسَل و

پَدَرِيچ هلاس نَبِيَت. (۳۱) زمين و آسمان

گار بَنَت، بله مني هبر هچبر گار و زيانَ

نَبِنَت. (۳۲) هچگَس نَزانت كه آ رُوچ و آ

ساهت كدِيَن رَسِيَت، نه آسمانِ پَرِيشتَگ

زاننَت و نه چُكَّ، پَتَ زانَت و بَسَّ.

(۳۳) تئيار و هُزار بِيَّت! چِيَا كه نَزانِيَّتْ آ

وهد و دمان كدِيَن كئِيَت. (۳۴) مني پَر

تَرگئِ مِسال، هَمِ دُئولا اِنَت كه مردِ دور

و ذِراجِيَن سِپَرِيَا بَرئوت، رُكست كنگئِ

وهدا، سَجَّهِيَن هِزمتكاراني كار و باران سر

و سُوچ بكنَت و نِگهپانا هُكم بدنَت: 'سار و

هزار بئے! (۳۵) شما نزانیت که لوگئے
 هدا بئد کجام روچ و چه وهدا کئیت؛
 بیگاہا، شپنیما، بامگواہا یا سباہئے وهدا؟
 پمیشکا سار و هزار بیت. (۳۶) چش مبيت
 کہ هدا بئد اناگت بیئیت و بگندیت کہ شما
 واب ایت. (۳۷) انچش کہ من شمارا گوشگا
 آن، سجھینان گوشان: هزار بیت!“

ایسائے کشگئے پندل و سازش

(مَتَا ۱: ۲۶-۵؛ لوقا ۱: ۲۲-۲؛ یوہنا ۱۱: ۴۵-۵۴)

(۱) سرگوز و بیهمیرین نگئے ائیدا دو
 روچ پشت کپتگات، مزنین دینی پیشوا و
 شریئتے زانوگر، راه و نیمونے شوہاز کنگا
 اتنت تان گون ریک و پندل، ایسایا بگرنٹ
 و بکوشارینت. (۲) بلہ گوشتیش: ”ائیدئے
 روچان نہ، چش مبيت کہ مردم آشوپ
 بکننت.“

جنینے ایسایا اتر مُشیت

۳ ایسا، بئیت انیایا هما شمونئے لوگا

مهمان ات که چه جُزائے ناذراہیا ذراہ
بوتگات. همودا، یک جنینے گون
سنگ مرمريں اتردانيا ايسائے گورا آتک،
اتردانا سُمبلے گهتر و گران بھاین اتر مان
ات. آيا اتردان پچ کرت و اتر، ايسائے سرا
چندتنت. ۴ اوڊا، لهتين نشتگين مردم

چه اے کارا وتی دلا نئوش بوت و
گوشتش: ”چيا اے اتر زئوال کنگ بوت؟

۵ اے اتر، چه سئے سد دینارا گیشترا بھا

بوتگات و زر، گریب و نیزگاران دئیگ
بوتگاتنت. ”پمیشکا، نون آ جنینا میاریگ
کنگا اتنت. ۶ بله ايسايا گوشت: ”بلیتی،

شما په چه اشيا رنجینگا ایت؟ اے جنینا
گون من نیکیے کرتگ. ۷ گریب و نیزگار،

مُدام شمئے کِرا انت و شما هروهد که
بلوئیت گون آیان نیکی کرت کنیت، بله من

هروهد گون شما گون نه آن. ۸ اشيا په

منی کبر کنگئے تئياريا، وتی هِزمت سَرجم
 کرت و منی سرا اتر چَنڈت. ۹ شمارا
 راستیَن گَوْشان، سَجھيَن دنيايا، هر کُنڈے
 که منی و شَيِن مِستاگ جار جنگ بیت، اے
 جنیَن و اِشیئے کار هم یات کنگ بیت.

یہودا ایسایا دروہیت

(مَتّا ۱۴:۲۶-۱۶؛ لوکا ۳:۲۲-۶)

۱۰ یہودا اِسگریوتی، که چه ایسائے
 دوازدهیَن مریدان یگے اَت، مزنیَن دینی
 پیشوایانی کِرا شت تانکه ایسایا بدروہیت
 و آیانی دستا بدنت. ۱۱ آ چه یہودائے
 هبرئے اِشکنگا باز و ش بوتنت و لبز ش کرت
 آیا چیزے زَر بدئینت. نون، یہودا گوم و
 گیگین وهد و موہیئے شوہازا اَت که
 ایسایا آیانی دستا بدنت.

سَرگوزئے ائییدئے تئياری

(مَتّا ۱۷:۲۶-۳۰؛ لوکا ۷:۲۲-۲۳)

١٢) بِيْهْمِيْرِيْن نَگْنِئِئِ ائيِيْدِئِ ائُولِ

رُوْچَا كِه گُورَانْدِئِ گُربَانِيْگ كَنگِئِ رُوْچِ اَت،
مَرِيْدَان چِه اِيْسَايَا جُسْت كَرْت: ”چِئِ
لَوُئِئِئِ، سَرگُوْزِئِ ائيِيْدِئِ شَامِئِئِ تَيَارِيَا
كُجَا بَكْنِيْن كِه تئُو بُوْرِئِئِ اِي؟“ (١٣) گُزَا،

اِيْسَايَا چِه مَرِيْدَان دُو كَس دِيْم دَات وَ
گُوشْتِي: ”شَهْرَا بَرئُوِيْت، اَوْدَا مَرْدِئِ
گَنْدِيْت كِه اِيِي كُونزِگِئِ گُوْن اِنْتِي، اِيِيئِئِ
پُشْتَا رِئُوَان بِيْت. (١٤) هَمَا لُوْگَا كِه آ رِئُوْت،

شَمَا هَم بَرئُوِيْت وَ لُوْگِئِئِ وَاَهْنْدَا بَگُوشِيْت:
'اَسْتَاد جُسْت كَنْت: مَهْمَانِهَانِه كُجَا اِنْت كِه
مَنْ گُوْن وَتِي مَرِيْدَان سَرگُوْزِئِئِ شَامَا
هَمُوْدَا بُوْرَان؟' (١٥) آ مَرْد، شَمَارَا وَتِي

لُوْگِئِئِ سَرْبُرَا، پُراهِئِيْن بَان وَ دِيُوَانجَاهِئِ
پِيْش دَارِيْت كِه اَوْدَا هَر چِيْز هَسْت وَ تَيَارِ
اِنْت، شَامِئِئِ تَيَارِيَا هَمُوْدَا بَكْنِيْت. (١٦)

دُوِيْن مَرِيْد شَت وَ شَهْرَا رَسْتَنْت. اَوْدَا، اِيَان
هَر چِيْز هَمَا پِيْئِيْمَا دِيَسْت كِه اِيْسَايَا
گُوشْتِگَات. سَرگُوْزِئِئِ شَامِش هَمُوْدَا تَيَارِ
كَرْت.

١٧) بيگاه كه بوت، ايسا گون دوازدهين

مريدان همودا آتک. ١٨) وهده پَرزوَنگے

سرا نشتگ آنت و شام ورگا آنت، گوشتي:
”باور کنيت، چه شما يگے كه انون گون من
نشتگ و شام ورگا انت، منا دروهيت و

دژمناني دستا دنت.“ ١٩) مريد پريشان و

دلپيركه بوتنت و باريگ باريگا جستش

کرت: ”واجه! من وه نه آن، نه؟“ ٢٠)

ايسايا پسئو دات: ”چه شما دوازدهينان
يگے، هما كه انون گون من همكاسگ انت.“

٢١) چيا كه هما دئولا كه نبيسگ بوتگ،

انسانئ چک چه اے دنيايا رئوگي انت، بله

بژن و آپسوز په همايا كه انسانئ چگا

دروهيته. په آيا شترتر ات كه هچبر چه

ماتا پيدا مپوتين.

گدي شام

٢٢) وهده شام ورگا آنت، ايسايا ننگے

زرت، شگري گيت، چنڈ چنڈ کرت و مريدانا

داتی. گوشتی: ”بزوریّت! اے منی جسم
 انت.“ (۲۳) پدا جامے زرتی، هُدائے شگری
 گیت، مریدانا داتی و سجّهینان چه آ جاما
 نوشت. (۲۴) نون گوشتی: ”اے منی نوکین
 اهد و کرارے هون انت که په بازیئیا
 ریچگ بیت. (۲۵) شمارا راستین گوشان،
 نون دگه برے انگورے دهل و سَمرا ننوشان
 تان هما روچا که هُدائے بادشاهیا پدا
 بنوشانی.“ (۲۶) هُدائے سِپت و سنایا رند،
 دیم په زئیتونئے کوها راه گیتنت.

پترُسے انکارے پیسگوئی

(مَتّا ۳۱:۲۶-۳۵؛ لوقا ۳۱:۲۲-۳۴؛ یوهَنّا ۱۳:۳۶-۳۸)

(۲۷) ایسایا گوَن مریدان گوشت: ”شما
 سجّهین ئگل وریّت و منا یله کنیّت. چیا که
 نبیسگ بوتگ: ”من شپانکا جنان و پس
 شنگ و شانگ بنت.“ (۲۸) بله زندگ بیگ و
 جاه جنگا رند، چه شما پیسر جلیلا رئوان.“

٢٩ پٿرُسا درّاينت: ”اڱن سڄهين ٽُگل

بورنت و ترا يله بدئينت، من هچبر ٽُگل
نئوران.“ ٣٠ ايسايا گوشت: ”ترا راستين

گوشان، همے مروچی، هئو انشپی، تئو،
تئی جند، چه کروئسے دومی بانگا پیسر،
منی پَجاه آرگا سئے رندا انکار کنئے.“ ٣١

پٿرُسا په دلجمی گوشت: ”اڱن گوڻ تئو
منی سر هم برئوت، چه تئی پَجاه آرگا
هچبر نَبجان.“ اے دگه سڄهين مريدان هم
انچش گوشت.

ايسائے دوا

(مَتّا ٢٦: ٣٦-٤٦؛ لوقا ٢٢: ٣٩-٤٦)

٣٢ ايسا و آيئے مريد، چٿسيماني

نامين جاگهيا شتنت. گوڻ آيان گوشتی:

٣٣ ”همدا بداريت، من رئوان و دوا کنان.“

پٿرُس، آکوب و يوهٺائي وتی همراه
کرتنت. اناگت، يک مزين اندوه و

٣٤ بيتاهيريے آيئے جسم و جانا نشت.

گوڻ آيان گوشتي: ”سڪ پريشان آن، گم و
اندوهان منا مَرڪيگ کرتگ، شما ادا
بداريت، مئوپسيٽ و آگه و هُزار بيت.“

٣٥ چه اوڏا ڪمے ديٽرا شت، ديم په چير
ڪپت و دوا ڪنان گوشتي: ”او مني پت! اگن
بوٽ ڪنت، اے سڪين ساھتا چه مني سرا

بئگلين.“ ٣٦ پدا گوشتي: ”ابا، او مني

پت! تئي دستا هر چيز بوٽ ڪنت، اے
سڪياني جام و پيالها چه من دور ڪن و
بئگلين. بله آڏولا نه ڪه من لوٿان، هما

ڏولا ڪه تئو لوٿئے.“ ٣٧ وهده ايسا پر

ترت، ديستي ڪه آواب انت. گرا گوڻ
شمون پٿر سا گوشتي: ”شمون! واپ اے؟

نبوت يڪ ساھتے هم آگه بمانئے؟ ٣٨ هُزار

بيت و دوا ڪنيت تانڪه آزمائش و چگا سا
مڪپيت. روه، تئيار و مُراڊيگ انت، بله

جسم نزور و ناتوان.“ ٣٩ يڪ برے پدا په

دوا ڪنگا شت و هما دوايي ڪرت. ٤٠

وهده پر ترت، ديستي پدا واپ انت.

آیانی چم رُھیزگ و وایینگ آنت و نزانیش
 آیا چے پَسُو بدئینت. (۴۱) سیمی رندا،
 پدا مریدانی کِرا آتک و گوشتی: ”انگت ہم
 وپتگ و آرام کنگا ایت؟ بَس ایت! آ وهد و
 ساہت رستگ. نون انسانے چک دروہگ و
 گنہکارانی دستا دئیگ بیت. (۴۲) پاد آیت
 برئوین! آ کہ منا دروہیت، پیداک ایت.“

ایسائے دزگیر کنگ

(مَتَا ۲۶: ۴۷-۵۶؛ لُوکا ۲۲: ۴۷-۵۳؛ یوہَنَّا ۱۸: ۳-۱۲)

(۴۳) ایسا انگت ہبرا ات کہ چہ
 دوازدهین مریدان یگے، بزان یھودا، آتک و
 رست. آیا رُمبے مردم ہمراہ ات کہ زہم و
 لُش گون ات. اے رُمب، چہ مزنین دینی
 پیشوا، شَریتے زانوگر و کئومے کماشانی
 نیمگا راہ دئیگ بوتگات. (۴۴) یھودایا آیانا
 اے نشانی داتگات: ”ہمایا کہ من چُگان،
 ایسا ہما ایت. آیا دزگیر کنیت و گون مہر
 و مہکمین نگہپانیے بریت.“

(۴۵) گِڑا، یَهُودا تچکاتچک ایسائے کِرا
 اَٹک و گوشتی: ”او استاد!“ رَندا، ایسائی
 چُگت. (۴۶) یَهُودائے ہمراہان ایسا گیت و
 دَزگیر کرت. (۴۷) چہ ایسائے ہمراہان یِگیّا
 وتی زَہم گِشت و مسترین دینی پِیشوائے
 نئوکرئے سرا اُرش برت و آییئے گوشتی
 سِست. (۴۸) ایسایا گوَن ہما مردمان کہ
 آییئے دَزگیر کنگا اَٹکگ اَنت، گوشت: ”زانا،
 من یاگی و رھزنے آن کہ گوَن زَہم و لٹان
 پہ منی گرگا اَٹکگیت؟“ (۴۹) من ہر روچ،
 شمئے دیما مزنین پرستشگاھا تالیم داتگ
 و شما منا نگیتگ. بلہ پاکین کتابانی ہبر
 باید اَنت سَرجم بَنت. (۵۰) آ وھدی،
 مریدان آیلہ دات و جِستنت. (۵۱) وَرناے
 کہ لیلمین جامگے گورا اَتی و بَس، ایسائے
 رَندا گوَن کیت، اِش ہم گیت. (۵۲) بلہ
 دَزگیر کنگئے وھدا، آییئے جامگ لَکُشت و آ
 جانَدرا تَتک.

(مَتَا ۵۷:۲۶-۶۸؛ لوقا ۵۴:۲۲-۵۵، ۶۳-۷۱؛ یوہنا ۱۸:۱۳-۱۴، ۱۹-۲۴)

ایسائے دزگیر کنوکان، ایسا زرت و
 مسترین دینی پیشوائے کِرا برت، همودا اے
 دگہ مزین دینی پیشوا، کئومئے کماش و
 شَریتئے زانوگر مچ آنت. (۵۴) پترس هم
 دور دورا ایسائے رندا رئوان ات، مسترین
 دینی پیشوائے لوگئے پیشگاها پترت و
 گوَن هزمتکاران آسئے کِرا نشت و دستانی
 تاپگا لگت. (۵۵) مزین دینی پیشوا و
 سروکانی دیوانئے سجھین باسک، په
 ایسائے مرکئے سزا دئیگا شاهدیئے شوہازا
 آنت، بله شاهد نیست ات. (۵۶) بازیئیا،
 دروگین شاهی دات، بله آیانی هبر گوَن
 یکدومیا یک و همدپ نه اتنت. (۵۷) دگہ
 لهتین، په دروگین شاهی دئیگا پاد آتک و
 گوشتیش: (۵۸) ”ما اشکتگ که اے مردا

گۆشتگ: 'من انسانئے اڈ کرتگین اے مزنین
پرستشگاھا کرو جان و پرؤشان و سئے
روچئے تھا یگے بندان کہ انسانئے
جوڑینتگین نبیت۔“ (۵۹) بلہ آ شاھدانی

ہبر ہم یک ڈئولا نہ اتنت۔ (۶۰) مسترین
دینی پیشوا پاد آتک و سجھینانی دیما چہ
ایسایا جستی کرت: ”تئی بارئوا چوئین
شاھدی دیگا انت؟ ایشانی ہج پَسَّو
ندئیئے؟“ (۶۱) بلہ ایسا بیتوار ات و ہج

پَسَّوے نداتی۔ مسترین دینی پیشوایا پدا
چہ آیا جست کرت و گۆشتی: ”تئو ہما
مسیہ، مزن شائین ہدائے چک ائے؟!“ (۶۲)

ایسایا پَسَّو دات: ”من ہما آن،“ شما یک
روچے گندیٹ کہ انسانئے چک، زوراورین
ہدائے راستین نیمگا نشتگ۔ چہ آسمانئے

جمبرانی تھا ہم کئیت۔“ (۶۳) مسترین

دینی پیشوایا وتی گورئے جامگ یرت و
گۆشتی: ”انگت ہم مارا شاھد پکار انت؟

شما وت ایشیئے کپر اشکت۔ نون شمئے (۶۴)

شُور و سَلاه چے اِنْت؟“ سَجَّهِنَان
 درَّائِنْت: ”اِشيئے سِزا مَرک اِنْت.“ (۶۵) چہ
 اِيان لَهتِيْنا، ايسائے دپ و دِيْمان تُکّ جت،
 اِييئے چَمَش بَسْتِنْت، مُشت و شَھماتِش
 جت و گوشتِش: ”نون پئيگمبَرى کن!“
 سپاھيگان، آگيت و گوْن لَٹ و شَھماتان
 مان بَسْت.

پِئْرُسے اِنکار

(مَتَا ۲۶: ۶۹-۷۵؛ لُوکا ۲۲: ۵۶-۶۲؛ يُوھَنَّا ۱۸: ۱۵-۱۸، ۲۵-۲۷)

(۶۶) آ وِھدا کِھ پِئْرُس، جَھلا، پيْشگاھا
 نِشتِگَات، چہ مِستَرِيْن دِني پيْشوائے
 مَوْلدان يِگے آتک. (۶۷) پِئْرُسي دِست کِھ
 آسے دِيْما نِشتِگ و وِتا گرم کِنِگا اِنْت.
 اِييئے نِيْمِگا رُگورُگو چارت و گوشتي: ”تئو
 ھم ايسا ناسِريئے ھمراھ بَوْتِگئے!“ (۶۸) بلہ
 اِييا نَمْنَت و گوشتي: ”نہ، مَن نزانان و
 سَرِپَد نَبان کِھ تئو چے گوشتِگا ائے.“ گوْن
 اے ھبرا، دِيْم پِھ دروازگا رِھاڊِگ بَوْت. ھمے

دما نا کرؤسا بانگ دات. (۶۹) آ مۆلدا یک
 برے پدا پٹرس دیست و گۆن آیان که اوڊا
 اوشتاتگ آنت، گوشتی: ”اے مرد ہم چه
 همایان انت!“ (۷۰) بله پٹرسا پدا نمّت.
 کمے رندترا، آ که اوڊا اوشتاتگ آنت، پدا
 گۆن پٹرسا گوشتیش: ”آلما تئو چه همایان
 اے، چیا که تئو ہم جلیلیے اے.“ (۷۱) بله
 پٹرسا سئوگند وارت و گوشت: ”منی سرا
 هدائے نالت بات اگن درؤگ بیندان. اے
 مردا که شما گوشتیت، منی نزانان.“ (۷۲)
 همے دما نا کرؤسا دومی بانگ دات. نون
 پٹرس، ایسائے هما هبرئے یاتا کیت که
 گوشتگ آتی: ”چه کرؤسئے دومی بانگا
 پیسر، سئے رندا منی پجّاه آرگا انکار
 کنئے.“ نون دلرنج بوت و سک گریتی.

ایسا پیلاتوسئے دیما

(مّا ۱: ۲۷، ۲-۱۱، ۲۶؛ لوقا ۱: ۲۳، ۷-۱۳، ۲۵؛ یوهنا ۱۸: ۲۸-۴۰)

(۱) سَباها ماھلّه مزین دینی پیشوا،

ڪئومئ ڪماش، شَرِيتَئ زانوگر و سرؤڪانى
 ديوانئ سَجَّهين باسڪ همشئور بوتنت و
 ايسايش بست، گرَّان ڪرت و پيلاتوسئ
 دستا دات. (۲) پيلاتوسا چه آيا جُست
 ڪرت: ”تئو يهودياني بادشاه ائ؟“ ايسايا
 پَسَّو دات: ”تئو وت گوَشگا ائ.“ (۳)
 مزنين ديني پيشوا آيئ سِرا بازين بُهتام
 جنگا اتنت. (۴) پيلاتوسا پدا جُست ڪرت:
 ”په چه پَسَّو ندئيئ؟ بچار تئي سِرا
 چينچڪ بُهتام جنگا انت.“ (۵) ايسايا هج
 پَسَّو ندات. پيلاتوس هئيران منت.

(۶) پيلاتوسا، هر سال ائيدئ وهدا،
 چه يهودي بنديگان يگئ، هما كه مردمان
 بلوئتين، آزا ت ڪرت. (۷) بنديگاني تها
 باراباس نامين مردئ هستات. گوَن هما
 آشوپيان گرگ بوتگات كه شورشئ وهدا
 هوَن و ڪوَشش ڪرتگات. (۸) مردم،
 پيلاتوسئ ڪرَّا اتكنت، دزبندياش ڪرت و

گَوَشَتِش: ”هر دابا كه تئو گَوَسَتگِین سالان
 كرتگ، اِمبری هم هما دابا بكن.“ (٩)

پِیلاتوسا جُست كرت: ”شما لوئیت كه
 یهودیانی بادشاها په شما آزات بكنان؟“

(١٠) آيا زانتگات كه دینی پِیشوایان،
 ایسا په هَسَد و كُنت آییئے دستا داتگ.

پمیشكا چُش گوشتی. (١١) بله دینی
 پِیشوایان مردم شُورِینت و اَشپِینتنت تان
 چه پِیلاتوسا ایسائے بدلا، باراباسئے آزاتیا
 بلوئنت. (١٢) پِیلاتوسا پدا جُست كرت:

”گُرا اے مردا كه شما آيا یهودیانی بادشاه
 گَوَشِیت، چوَن كنان؟“ (١٣) مردمان كوگار
 كرت: ”سَلِیبی گَش!“ (١٤) پِیلاتوسا جُست
 كرت: ”چیا بارِین؟ مئیارى چه اِنت؟“ بله
 آيان گِیشتر كوگار كرت: ”سَلِیبی گَش!“

(١٥) گُرا پِیلاتوسا، كه لوئتی مردمان چه
 وت رزا بكنت، باراباس آزات كرت و ایسا،
 شَلاک جنايُنت و داتی كه سَلِیبئے سرا
 بذرنجنتی.

ايسائے سرا گلاگ و ريشڪند

(مَتَا ۲۷: ۲۷-۳۱؛ يوهَنَّا ۱۹: ۱-۳)

۱۶ سپاهيگان، ايسا واليئے ڪوٽ و

ماڙيئے پيشگاهه برت و سپاهيگاني
سجھين لشڪر لوٽت و مڇ ڪرت. ۱۷ آيان،

بادشاهي جمورنگين گهاہے ايسائے گورا
دات، چه ڏنگر و ڪننگان تاجے جوڙينت و

آييئے سرا اير ڪرت. ۱۸ گون گلاگ و

ريشڪندے، شرب و اِزت دات و گوشتيش:

۱۹ ”سلام و دروت، و يهودياني بادشاهه!“

لش سرا جت، دپ و ديمان ٽڪ جت و

سجده اش ڪرت. ۲۰ وهده گلاگ و

ملندش هليئت، گورئے جمورنگين گهاہش

گشت و آييئے جندئے گدش پدا گورا

دانت. رندا، ديم په سليب گشگا برتس.

ايسا و سليب

(مَتَا ۲۷: ۳۲-۴۴؛ لوقا ۲۳: ۲۶-۴۳؛ يوهَنَّا ۱۹: ۱۷-۲۷)

۲۱) هما وهدا، کِرينيئے شھرئے شَمون

نامين مردے، کہ اِسْکَنْدَر و روپُسے پت
آت، چہ کِشاران ديم پہ شھرا آيگا ديسْتِش.
سپاھيگان پہ بيگار گيت کہ ايسائے سَلِيبا
بَدّا بکنت. ۲۲) آيان، ايسا هما جاگھا آورت
کہ نامی ”جُلجُتا“ بزان ”کامپُول“ اِنْت.

۲۳) گُرا، شرابِش مُرّ مان کرت و پہ ورگا

دات، بلہ ايسايا نئوارت. ۲۴) نون سَلِيبے
سرا ذرتکِش، پُچّ و پوْشاكِش وت مان و تا
بھر کرتنت و شرتِش بست کہ بارين کُئيا
چے رسيت.

۲۵) سُهْبے وهد آت کہ ايسا اِش سَلِيب

گُشت. ۲۶) مئيارنامگے سرا پہ آيے جُرم
و مئيارا چُش نِشتگات: ”يھوديانی
بادشاہ.“ ۲۷) ايسائے همراھيا دو ياگی و
دُزش هم سَلِيبے سرا ذرتک، يگے راستين
و دومی چَپين نيّمگا. ۲۸) اے دُولّا، پاڪين
کتابے هما پيشگوئی سَرجم بوت کہ

گوشیت: « آ چہ ردکاران زانگ بوت. » (۲۹)
 رھگوزان دژمان دئیان، وتی سر چنڈینت و
 گوشتش: ”او مزین پرستشگاہے
 کروجوک کہ گوشتگت: ’سے روچا پدا آیا
 اڈ کنان! (۳۰) نون وتا برگین و چہ سلیبا
 ایر آ!“

ہمے پیما مزین دینی پیشوا و (۳۱)
 شریتے زانوگر ریشکند و مسکرا کنگا اتنت
 و گوشتش: ”آ دگہ مردمی رگینتنت بلہ وتا
 رگینت نکنت. (۳۲) بل کہ مسیہ، اسرائیلے
 بادشاہ، نون چہ سلیبا ایر بکپیت تانکہ ما
 بگندیں و باور بکنین. “ آ دوین ہم کہ گوں
 آیا دار گشگ بوتگ اتنت، ایسایا بد و رد
 گوشگا اتنت.

ایسائے مرک

(متا ۲۷: ۴۵-۵۶؛ لوقا ۲۳: ۴۴-۴۹؛ یوہنا ۱۹: ۲۸-۳۰)

نیمروچا بگر تان بیگاہے سئیا، (۳۳)

سَجَّهَيْنَ مُلْكَ أُنَاكَتِ تَهَارِ بَوْت. (۳۴)

بِیْگَاهُئِ سَاهَتِ سَئِیَا، اِیْسَیَا چِیْهَالِ جَت: «
”اِلَوِیْیِ، اِلَوِیْیِ، لِمَا سَبَكْتَنِی؟“ (بَزَان: اَو
مَنِ هُدَا، اَو مَنِ هُدَا! تَتُو چِیَا مَنَا تَهَنَا

اِشْتِ؟) (۳۵) اَوْدَا نَزِیْگَا، لَهْتِیْنِ اَوْشَتَا تَگِیْنِ
مَرْدَمَا وَهْدِیْ اِشْكَتِ، گَوْشَتِش: ”بِچَارِیْتِ،

اِیْیَاسَا تَتُوَارِ کَنگَا اِنْتِ.“ (۳۶) چِهَ اَیَانِ یِگِیْ

تِچَانَا شَتِ، اِسْپِنْجِیْ زَرْتِ وَ تَرِیْشِیْنِ شَرَابَا
مِیْسِیْنَتِی. اِسْپِنْجِیْ دَارِیْیِیْ سَرَا بَسْتِ وَ پِه
چَوْسْگَا اِیْسَیْیِیْ نِیْمْگَا شَهَارْتِ وَ گَوْشَتِی:

”سَبَرِ کَنِیْتِ، بِچَارِیْنِ بَارِیْنِ اِیْیَاسِ اِشِیْیِیْ

رَکِیْنْگَا کَیْتِ یَا نَه؟“ (۳۷) گَرَا، اِیْسَیَا

بُرْزِیْنِ تَتُوَارِیَا چِیْهَالِ گَشْتِ وَ سَاهِ دَاتِ.

هَمِیْ وَهْدَا، مَزِیْنِ پَرَسْتَشْگَاهُئِ پَرْدِه، (۳۸)

بُرْزَادَا بَگَرِ تَانِ جَهْلَادِ دِرْتِ وَ دُو بَهَرِ بَوْتِ.

هَمَا پِئُوْجِیْ اَیْسَرِ کِهَ اِیْسَیْیِیْ دِیْمِ پِه (۳۹)

دِیْمَا اَوْشَتَا تَگَاتِ، وَهْدِیْ دِیْسْتِیْ کِهَ اَیْیَا

چَوْنِ سَاهِ دَاتِ، گَرَا گَوْشَتِی: ”بِیْشْکِ اِیْیِیْ

مَرْدِ هُدَائِیْ چُکَّ اَتِ.“

٤٠) لهتین جنین دور اوشتاتگ و چارگا

آت، گون آیان، مریم مجدلیه، گسانین
آکوب و یوشائے مات مریم و سالومه گون
آنت. ٤١) وهدے ایسا جلیلا آت، اے جنین

آییئے همراه آنت و آییئے هزمت و
چلوپگش کرتگ آت. آید چه اشان، دگه
بازین جنینے هم اوڊا آت که آییئے همراهیا
اورشلیما آتکگ آنت.

ایسائے گبر و کین

(متا ٢٧: ٥٧-٦١؛ لوقا ٢٣: ٥٠-٥٦؛ یوهنا ١٩: ٣٨-٤٢)

٤٢) آ روچ، جُمهئے روچ آت و مردم، په

شَبَتئے روچئے آرام کنگا، وتا تئیار کنگا

آنت. ٤٣) ایسپ نامین مردے که

آریماتیائے شهرئے نندوک آت، سروکانی

دیوانئے اِزتمندین باسکے آت و وت هم

هدائے بادشاهیئے رهچار و وداريگ آت.

جُمهئے بیگاها پیلاتوسئے کِراشت و گون

بهاڊری و دلیږی، ایسائے جوئنئے برگئے

إِجازتی لوُت.

وهدے پیلاتوس سَہیگ بوت ایسا (۴۴)
چو زوت مُرتگ، هئیران و هَبگَه مَنت و
پئوجیانی مستری لوُت تان بزانت که ایسا
مُرتگ یا نه؟ (۴۵) پئوجیانی مسترے
سَجھین هال و هبرانی اِشکنگا رَند، ایسائے
جوُنئے برگئے إِجازتی دات. (۴۶) ایسپا،
لیلمین گدے بها گیت و آورت، آیئے جوُن
چه سَلِیبا اِیر گیتک و هما گدئے تھا گین
کرت. گبرئے تھا که چه پیسرا چه تَلارا
ثَراشگ و تئیار کنگ بوتگات، ایسایي گبر
کرت و مزینن ڈوکے لیٹ دئيانا گبرئے دیا
ایر کرت. (۴۷) مَریم مَجَدَلِیَه و یوشائے
مات مَریم، هر دوینان دیست که آاش کجا
گل کرت.

ایسائے جاہ جنگ

(مَتّا ۱۰: ۲۸-۱۰: ۲۴؛ لوقا ۱۲: ۲۴-۱۲: ۲۰؛ یوهنا ۱۰: ۲۰-۱۰: ۱۰)

① وهدے شَبَتَّے رۆچ هلاس بوت،

مَریم مَجْدَلِیَه، آکوبئے مات مَریم و
سالومَهَا، وشبۆئین دارو گیت که ایسائے
جوْنا چرپ کنت. ② یکشمبھئے بامگواها،

دیم په ایسائے گبرا شتنت. ③ راها،
وت مانوت هبر کنگا آتنت که ”بارین،
گبرئے دپئے ڈوکا کئے په ما لیئینیت و دور

کنت؟“ ④ بله وهدے نَزیک رَسْتنت
دیسْتش ڈوک، که سک مزن آت، لیئینگ
بوتگ. ⑤ گبرا که پُترتنت، دیسْتش که
راستین نیمگا یک اِسپیت پوْشین ورنائے
نِشتگ. چه آییئے گندگا، سک هئیران و
هَبگه منتنت. ⑥ ورنایا گوشت:

”مُترسیت، شما ایسا ناسریئے شوهازا ایت
که سَلیب گَشگ بوتگ. آ زندگ بوتگ،
جاهی جتگ و ادا نه انت. بچاریت، اے هما
جاگه انت که ادا آییئے جوْن ایر آت. ⑦

نون شما برئویت، پِئرس و آدگه مریدان
سهیگ کنیت که ایسا چه شما پیسر، جلیلا

رئوت. انچش که وت شمارا گوشتگ آتی،
 همودا آیا گندیّت. “ (۸) جنین در آتک و
 چه گبرئے سرا جستنت. آچه تُرسا لَرزگ و
 درهگا آتنت. پمیشکا، گوَن هچکسا هبرش
 نکرت.

ایسائے زاهر بیگ

(لوکا ۲۴: ۱۳-۳۵؛ یوهنا ۲۰: ۱۱-۱۸)

(۹) یکشمبھئے سبها ماہلہ، چه وتی
 جاہ جنگا رند، ایسا چه سجھینان پیسر،
 مریم مجدلیہئے دیما پدّر بوت. اے هما
 مریم انت کہ ایسایا چه آیا هیت جن
 گشتگ آت. (۱۰) آشت و همایانا هالی دات
 کہ ایسائے همراه بوتگ آتنت و نون گریوان
 و مؤتک آران آتنت. (۱۱) بلہ وهدے آیان
 اے هبر اشکت کہ ایسا زندگ بوتگ و
 مریما دیستگ، باورش نکرت.

(۱۲) رندا، ایسا دگہ شکل و دروشمیّا،

دو مریدئے دیما زاهر بوت کہ دیم پہ یک
 کلگیا رٹوگا آنتت. (۱۳) آ، پدا آتکنت و اے
 دگہ مریدش ہال دانتت، بلہ آیان ہم باور
 نکرت.

ایسا پہ وتی یازدھین مریدان زاهر بیت

(مٹا ۲۸: ۱۶-۲۰؛ لوکا ۲۴: ۳۶-۴۹؛ یوہنا ۲۰: ۱۹-۲۳؛ کاسدانی کار
 ۱-۶: ۸)

(۱۴) رندا، ایسا وتی یازدھین مریدانی
 دیما، ہما وھدا آتک و زاهر بوت کہ وراک
 ورگا آنتت. ایسایا، پہ آیانی گمباوری و
 سینگدلیا، آ میاریگ کرتنت چیا کہ آ
 مردمانی ہبرش باور نکرتگات کہ ایسایش
 چہ جاہ جنگا رند دیستگات. (۱۵) گون
 آیان گوشتی: ”شما دنیائے سجھین
 کئومانی کرا برٹویت و وشین مستاگا سر
 کنیت. (۱۶) هرگس کہ منی سرا باور کنت
 و پاکشودی کنت، آرگیت. بلہ گسے کہ منی
 سرا باور نکنت، میاریگ بیت. (۱۷)

باورمندان، اے نشانی گوڼ بنت: منی نامئے
 سرا، چنان چه مردمان گشت، نوک نوکین
 زبانان هبر کنت، (۱۸) ماران په دست
 گرنت و اگن زهرناکین چیز هم بورنت،
 آیان هچ پرواه نبیت. گوڼ باورمندان
 دست پر مشگا، نادره و ش و ذراه بنت.

ایسا آسمان رنوت

(لوکا ۲۴: ۵۰-۵۳؛ کاسدانی کار ۱: ۹-۱۱)

(۱۹) انچش که هداوندین ایسایا گوڼ
 آیان وتی هبر هلاس کرتنت، آسمان برگ
 بوت و هدائے راستین نیمگا نشت. (۲۰)
 مرید، په آیئے مستاگئے شنگ و تالان کنگا،
 هر ملک و شهره شتنت و هداوند هم آیانی
 همراه ات و گوڼ بازیڼ مؤجزه و اجبتین
 نشانیان، وتی هبرانی برهگی ای راست و
 پدّر کرت.